Siostry walczącej Korei! Wasz wróg jest naszym wrogiem, wasze zwycięstwa są naszymi zwycięstwami!

Cena numeru 10 groszy

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS PIOTRKOWSKI

ORGAN WK i ŁK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK IV (VII) SOBOTA 3 MARCA 1951 ROKU. Nr 61

Pod przewodem WKP(b) i Wielkiego Stalina krocząc po drodze pokojowego budownictwa NARÓD RADZIECKI ODNIÓSŁ NOWE ZWYCIĘSTWO

Czwarta po wojnie obniżka cen w ZSRR wywołała entuzjazm w miastach i wsiach Kraju Rad

MOSKWA (PAP). — Ogłoszony przez wszystkie dzienniki radzieckie i rozgłośnie radiowe komunikat oficjalny o nowej zniżce cen na artykuły spożywcze i towary przemysłowe lotem błyskawicy obleciał cały Związek Radziecki.

Uchwała Rady Ministrów ZSRR i KC WKP(b) wprowadzająca dalszą, czwartą z kolei w okresie powojennym zniżkę cen, która da ludności dodatkowe oszczędności w wysokości **34.500 milionów rubli, powitana została przez całą ludność Związku Radzieckiego jako nowy wspaniały sukces ustroju socjalistycznego, jako krok do dalszego podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego, jako nowe świadectwo stalinowskiej polityki pokojowej.**

Na terenie całego Związku Radzieckiego odbywają się spontaniczne wiece, na których ludność daje wyraz swej radości i uczuciom głębokiej wdzięczności dla partii komunistycznej, rządu radzieckiego i Wielkiego Stalina. W zakładach przemysłowych Moskwy, Leningradu, Uralu, Donbasu, Baku i innych ośrodkach przemysłowych ZSRR robotnicy na licznych wiecach i masówkach wyrazili swą radość i dumę z rosnącej stale potęgi i bogactwa ojczyzny socjalistycznej — ostoi pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Na wielotysięcznym wiecu załogi moskiewskich zakładów budowy samochodów im. Stalina — „ZIS", kierownik oddziału, laureat Nagrody Stalinowskiej, Iwanow, oświadczył: „Potężny kraj socjalizmu pod kierownictwem partii bolszewików, pod przewodem towarzysza Stalina odniósł nowe zwycięstwo. Nowa zniżka cen — to świadectwo pokojowej polityki Związku Radzieckiego i jego potęgi gospodarczej, ogromnych zdobyczy narodu".

MOSKWA (PAP). — W związku z ogłoszeniem postanowienia Rady Ministrów ZSRR i KC WKP(b) o nowej obniżce państwowych cen detalicznych na artykuły spożywcze i towary przemysłowe, dyrektor Instytutu Ekonomiki Akademii Nauk ZSRR — prof. Lew Iwanow w rozmowie z korespondentem TASS oświadczył m. in.:

Postanowienie to jest nowym wyrazem potęgi państwa socjalistycznego i przejawem troski Rządu o dobrobyt narodu radzieckiego.

Państwo radzieckie prowadzi politykę systematycznego obniżania cen i zwiększania siły nabywczej rubla. **Dzięki obniżce cen, dokonanej w latach 1947 — 1950, ludność Związku Radzieckiego zaoszczędziła 500 miliardów rubli.** Już w końcu roku 1948 masy pracujące Związku Radzieckiego mogły za swe zarobki nabyć dwa razy więcej towarów niż w ostatnim kwartale 1947 roku. W roku 1949 realne zarobki robotników i urzędników ponownie wzrosły o 12 proc., a w roku ubiegłym o dalsze 15 procent.

Wielkie osiągnięcia naszej ekonomiki socjalistycznej — oświadczył prof. Iwanow — **stanowią jaskrawy kontrast z sytuacją istniejącą w krajach kapitalistycznych.** Tam ceny najważniejszych towarów nieprzerwanie rosną, a realne zarobki spadają.

W państwach kapitalistycznych

rośnie nędza mas pracujących

NOWY JORK (PAP). — Ogłoszone ostatnio przez prasę amerykańską dane statystyczne świadczą o stałym wzroście obciążenia podatkowego ludności pracującej w Stanach Zjednoczonych. **Robotnicy** i pracownicy umysłowi musieli oddać w 1950 roku **25 proc. swych zarobków na pokrycie podatków. W najbliższym czasie obciążenie to ma być zwiększone do 35 proc.**

LONDYN (PAP). — Ceny artykułów pierwszej potrzeby w Wielkiej Brytanii nieustannie rosną. W ostatnich dniach nastąpiła podwyżka cen, m. in. **odzieży o 10 proc.,** bielizny pościelowej — **o 20 do 25 proc.,** wyrobów dzianych — **o 25 proc.,** ubrań dziecięcych — **o 25 proc.**

RZYM (PAP). — Prasa włoska donosi, iż **rząd de Gasperi'ego podnosi ceny węgla o 30 proc.** Rządowa polityka obniżenia stopy życiowej ludności wywołuje falę protestów w całym kraju.

W kraju ludzi pracy

Uchwała Rady Ministrów ZSRR i Komitetu Centralnego WKP(b) o czwartej po wojnie obniżce państwowych, detalicznych cen towarów powszechnego użytku, to nowy, wielki triumf gospodarki socjalistycznej, to nowy wspaniały dowód wyższości gospodarki socjalistycznej nad kapitalistyczną, to potężny cios w kapitalistów i imperialistów, a zarazem przykład i zachęta dla mas pracujących zarówno tych krajów, które weszły już na drogę budownictwa socjalistycznego, jak i tych, w których klasa robotnicza na czele mas ludowych prowadzi zaciętą walkę przeciwko ustrojowi wyzysku człowieka przez człowieka, przeciwko ustrojowi kapitalistycznemu.

Pierwsza obniżka cen nastąpiła w Związku Radzieckim w grudniu 1947 r. i dzięki niej ludzie radzieccy zyskali 86 miliardów rubli w stosunku rocznym. Dzięki drugiej obniżce cen z dnia 1 marca 1949 r. ludzie radzieccy zyskali 71 miliardów rocznie. Dzięki trzeciej obniżce cen z dnia 1 marca ubiegłego roku zyskali 110 miliardów rubli rocznie. Obecna obniżka cen przynosi ludziom radzieckim 27,5 miliarda rubli. Ogółem w wyniku tych czterech obniżek ludzie radzieccy zyskali blisko 300 miliardów rubli rocznie, tzn. blisko trzy czwarte rocznego budżetu ZSRR, nie licząc oszczędności, jakie zapewniła jednocześnie obniżka cen na rynku kołchozowym.

Bohaterska praca ludzi radzieckich pod przewodem WKP(b) i kierownictwem towarzysza Stalina przyniosła wspaniałe owoce, stworzyła potęgę, która w latach wojny z faszyzmem uratowała ludzkość od zagłady, a w latach powojennych stała się główną siłą światowego obozu pokoju. Bohaterska praca ludzi radzieckich przyniosła wspaniałe owoce w postaci stałego wzrostu i dobrobytu wszystkich obywateli radzieckich. Z roku na rok każdy człowiek radziecki może kupować więcej chleba, mięsa, ryb, win, materiałów włókienniczych, obuwia, papierosów. Z roku na rok każdy człowiek radziecki może zaspokajać więcej potrzeb o charakterze luksusowym. Czy jest drugi ustrój poza socjalizmem, który mógłby poszczycić się tak wspaniałymi osiągnięciami? Czy jest drugi ustrój, który by lepiej dbał o człowieka pracy?

„Socjalizm — powiedział towarzysz Bierut na VI Plenum KC naszej Partii — czyni wszystko dla rozwoju człowieka, dla podniesienia jego materialnych i duchowych osiągnięć, uczy cenić w człowieku jego godność, pobudza w nim szlachetne idee i gorącą miłość dla swego kraju ojczystego i dla postępowych dążeń ludzkości.

Imperializm upaja się kultem dolara, który toczy się w dół, a człowiekiem pogardza. Ustrój społeczny, który nie ceni człowieka, skazany jest na zagładę".

Budując fundamenty ustroju socjalistycznego w Polsce, uczymy się z przykładów radzieckich, że socjalizm realizuje się przez konsekwentną, doprowadzoną do zwycięskiego końca walkę z wrogiem klasowym. Uczymy się z przykładów radzieckich, że szybkość zbudowania społeczeństwa socjalistycznego zależy od naszego własnego wysiłku patriotycznego, od wykonania i przekroczenia planów gospodarczych. Wykonanie i przekroczenie zadań pierwszego roku Planu 6-letniego oraz stabilizacja złotego i oparcie go na bazie złota umożliwiły nam obniżkę cen artykułów konsumcyjnych i przemysłowych, wprowadzoną od 1 stycznia br. Obecnie, walcząc o wykonanie i przekroczenie planu drugiego roku Planu 6-letniego, walcząc o zwiększenie wydajności pracy i zmniejszenie kosztów własnych produkcji, o podniesienie poziomu gospodarowania, wiemy, że przyniosą one wzrost naszej siły gospodarczej i umocnią nasze bezpieczeństwo narodowe.

Na naszej drodze będziemy musieli pokonać wiele trudności, stoczyć niejedną bitwę z wrogiem klasowym, aby dojść do tych osiągnięć, którymi szczycić się może człowiek radziecki. Ale z osiągnięć radzieckich czerpiemy niewzruszoną pewność, że weszliśmy na jedyną słuszną drogę, na drogę Lenina i Stalina, na drogę, która zabezpiecza naszą niepodległość i zapewnia dobrobyt najszerszym masom pracującym w Polsce.

Z prac Światowej Rady Pokoju

Powołanie Sądu Konkursowego Międzynarodowych Nagród Pokoju

BERLIN (PAP). — Na sesji w Berlinie Światowa Rada Pokoju przyjęła projekt regulaminu Międzynarodowych Nagród Pokoju, przewidujący poniższe postanowienia:

ART. 1.

Światowa Rada Pokoju postanawia kontynuować przyznawanie trzech Międzynarodowych Nagród Pokoju, w wysokości 5 milionów franków każda, które ustanowił I. Światowy Kongres Obrońców Pokoju, uchwalając, że będzie je przyznawała raz do roku.

ART. 2.

Nagrody te mogą być przyznawane za dzieła literackie, artystyczne, filmowe i naukowe, które przyczyniły się najskuteczniej do utrwalenia pokoju między narodami.

ART. 3.

Światowa Rada Pokoju zastrzega sobie prawo ufundowania, poza tymi Nagrodami Międzynarodowymi, jednej lub kilku innych nagród, jak również Złotych Medali. Rada zastrzega sobie prawo zmniejszenia liczby nagród, a w wypadku jeżeli poziom przedstawionych dzieł będzie nie dość wysoki — nieprzyznania żadnej nagrody.

ART. 4.

Do konkursu dopuszczane będą dzieła przedstawione przez organizacje,

(Dalszy ciąg na str. 2)

Przyjaźń niemiecko-polska zapewnia pokój w Europie

Hasła Frontu Narodowego Niemiec Demokratycznych

BERLIN (PAP). — Z okazji Miesiąca Przyjaźni Niemiecko-Polskiej Prezydent Rady Narodowej Frontu Narodowego Niemiec Demokratycznych ogłosił następujące hasła:

1) Przyjaźń niemiecko-polska przyczynia się do zapewnienia pokoju w Europie.

2) Nasz Plan 5-letni oraz Plan 6-letni Polski Ludowej — to droga do pokoju i dobrobytu obu narodów.

3) Niech żyją prezydenci Wilhelm Pieck i Bolesław Bierut.

4) Niech żyje nierozerwalna przyjaźń między narodem niemieckim i polskim.

5) Granica na Odrze i Nysie jest granicą pokoju.

6) Przyjaźń niemiecko-polska jest ciosem dla podżegaczy wojennych.

7) Przyjaźń niemiecko-polska jest warunkiem pokoju.

8) Naród niemiecki i naród polski walczą wspólnie po stronie Związku Radzieckiego w obronie pokoju światowego.

9) Układ Warszawski z czerwca 1950 roku stanowi trwałą podstawę przyjaźni niemiecko-polskiej.

10) Niemiecko-polska wymiana handlowa podnosi dobrobyt obu narodów.

Dla pokoju, dla socjalizmu

Ludzie pracy miasta Łodzi w sprawie uchwały Rady Pokoju

JADWIGA KOSSEL, ekspedientka sklepu Domu Włókienniczego CT, oświadcza:

— Jestem matką i kiedy słyszę o wojnie, w oczach staje mi obraz dzieci koreańskich, mordowanych przez hordy amerykańskich zbrodniarzy wojennych.

Niech mój głos przyłączy się do głosów ludzi całego świata, wołających o zapobieżenie nowej wojnie. Wierzę, że uchwała Światowej Rady Pokoju i stanowisko walczącego wytrwale o sprawę pokoju Związku Radzieckiego, pozwoli utrwalić bezpieczeństwo świata.

Masowymi podpisami pod Apelem Światowej Rady Pokoju zadokumentujemy naszą postawę.

Dr med. JÓZEF SIEROSZEWSKI, adiunkt Kliniki Akademii Medycznej w Łodzi, oświadcza:

Towarzysz Stalin w wywiadzie, udzielonym korespondentowi „Prawdy", wskazał, że można usunąć groźbę wojny. Wskazania te mają dla nas, lekarzy i naukowców, szczególne znaczenie. Nie do pomyślenia bowiem jest twórcza praca w warunkach histerii wojennej, jaką starają się rozpętać imperialiści amerykańscy. Niewzruszone stanowisko Związku Radzieckiego w obronie pokoju dodaje nam sił do walki. Szczególnie ostatnia wypowiedź towarzysza Stalina jeszcze bardziej uwydatniła pokojową politykę Związku Radzieckiego i wojenną, zaborczą politykę podżegaczy do nowej wojny.

Ob. CECYLIA ZIÓŁKO, czyściarka z ZPB im. F. Dzierżyńskiego, oświadcza:

— Śledząc w prasie obrady Rady Pokoju w Berlinie, dowiedziałam się, że uchwalony został Apel, żądający zawarcia paktu pokoju przez pięć wielkich mocarstw. Pod tym Apelem podpiszemy się wszyscy. Jestem przekonana, że w naszym oddziale nie znajdzie się nikt, kto byłby temu przeciwny i nie doceniał tak ważnego zagadnienia w chwili obecnej, kiedy awanturnicy wojenni szykują nową wojnę.

Pokój jest potrzebny wszystkim ludziom na świecie, toteż wszyscy — jak to wskazał niedawno towarzysz Stalin — powinniśmy o niego walczyć, a podżegaczy wojennych zmusić do zrezygnowania ze swych haniebnych zamiarów. W tej walce o pokój będziemy się wzorować na wielkim Związku Radzieckim, który niestrudzenie dąży do zapobieżenia wojnie, który jest ostoją pokoju i pragnie, aby matki w żadnym kraju na świecie nie opłakiwały swych dzieci. W tej walce o pokój będziemy realizować zadania, jakie przed nami postawił Pierwszy Obywatel naszej Ludowej Ojczyzny — Bolesław Bierut — na VI Plenum KC PZPR.

Podpisanie umowy między ČSR i NRD

PRAGA (PAP). — W Pradze podpisana została umowa o współpracy kulturalnej na rok 1951 pomiędzy Czechosłowacją a Niemiecką Republiką Demokratyczną. Umowa przewiduje szeroką wymianę doświadczeń między obu krajami w dziedzinie szkolnictwa, oświaty, literatury, sztuki, wychowania fizycznego itd.

Tow. Arkadiusz Sobolew ambasadorem ZSRR w Polsce

MOSKWA (PAP). — Agencja TASS donosi:

Prezydium Rady Najwyższej ZSRR mianowało tow. Arkadiusza Aleksandrowicza Sobolewa ambasadorem nadzwyczajnym i pełnomocnym ZSRR w Polsce.

Prezydium Rady Najwyższej ZSRR zwolniło tow. Wiktora Zacharowicza Lebiediewa od obowiązków ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego ZSRR w Polsce.

DZIŚ rozpoczynamy druk nowej powieści piióra *LEONA GOMOLICKIEGO* p. t. **„LOKAUT"**

Patrz strona 8

Przodujące kobiety Łodzi

HELENA OKRÓJ — prządka, a obecnie instruktorka w ZPB im. Dzierżyńskiego, wielokrotna przodownica pracy. Helena Okrój jest jednocześnie zasłużoną działaczką społeczną i organizatorem grupy partyjnej. Jako aktywistka tow. Okrój troszczy się o produkcję, o wykonanie planów. Załoga Zakładów im. Dzierżyńskiego wybrała ją delegatką na Kongres ŁK.

MARIA KUNICYN — pracuje w Zakładach Dziewiarskich im. Rychlińskiego. Niedawno z robotnicy została awansowana na stanowisko majstra. Maria Kunicyn pracuje aktywnie w szeregach ŁK, w ekipie łączności miasta ze wsią, oraz jako wiceprzewodnicząca rady kobiecej. Dowodem zaufania, jakim obdarzają ją kobiety jest fakt, że wybrano ją delegatką na Kongres ŁK.

MARCJANNA GŁODOWSKA — szwaczka Zakładów Przemysłu Odzieżowego „Wólczanka" jest także delegatką na Kongres Ligi Kobiet. Marcjanna Głodowska jest znaną przodownicą pracy. Na cześć Kongresu zwiększyła ona wydajność swej pracy, osiągając 150 proc. wykonania bazy akordowej.

Ob. Głodowska pracuje aktywnie w organizacji Ligi Kobiet.

PRZYJAŹŃ Z POLSKĄ

Wywiad z premierem rządu NRD tow. Otto Grotewohlem dla „Trybuny Ludu"

Z okazji rozpoczęcia w dniu 1 marca Miesiąca Przyjaźni Niemiecko - Polskiej na terenie całej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, premier Niemieckiej Republiki Demokratycznej, tow. Otto Grotewohl udzielił wywiadu korespondentowi „Trybuny Ludu" w Berlinie.

1) PYTANIE: Miesiąc Przyjaźni Niemiecko - Polskiej, który obchodzony będzie po raz pierwszy na terenie całej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, jest niewątpliwie wielkim wydarzeniem w dotychczasowych stosunkach między naszymi narodami. Czy zechciałby Pan, Panie Premierze, jako jeden z orędowników idei przyjaźni niemiecko - polskiej, wskazać na główne elementy, które doprowadziły obecnie do jej urzeczywistnienia?

ODPOWIEDŹ: Nasza polityka pokoju i przyjaźń ze Związkiem Radzieckim znajduje uzupełnienie w ustosunkowaniu się do krajów demokracji ludowej, a przede wszystkim do naszych sąsiadów, nowej Polski i Czechosłowacji, jak również wszystkich pokój miłujących narodów. Zachodnie mocarstwa pragnęłyby przekształcić granicę na Odrze i Nysie w granicę trwałej nienawiści między Niemcami a ich wschodnim sąsiadem. Kiedy jasne się stało, że wielka Republika Polska stracona jest dla anglo-amerykańskiego imperializmu, imperialistyczne mocarstwa zachodnie oraz ich plenipotenci zaczęli wykorzystywać sprawę granicy na Odrze i Nysie dla wzniecania nienawiści między narodami. Heca w sprawie granicy na Odrze i Nysie potrzebna im jest, aby w tym miejscu Europy rozniecić wzbierającą pożogę wojenną. Myśmy unicestwili to zarzewie wojny, ponieważ nie chcemy wojny, lecz pragniemy pokoju. Granica na Odrze i Nysie jest dla nas granicą pokoju, która gwarantuje przyjazny stosunek z narodem polskim.

2) PYTANIE: Demokratyczna młodzież niemiecka, nadzieja i duma Republiki, zorganizowana w Związku Wolnej Młodzieży Niemieckiej—FDJ — wielokrotnie dawała wyraz temu, że gotowa jest wraz z młodzieżą polską bronić pokojowej granicy na Odrze i Nysie Łużyckiej. W jakim stopniu świadomość takiej decyzji przeniknęła do całej młodzieży i do reszty społeczeństwa?

ODPOWIEDŹ: Wolna Młodzież Niemiecka (FDJ) otworzyła nową kartę w historii niemieckiego ruchu młodzieżowego oraz jej stosunku do młodzieży innych narodów. W statucie FDJ powiedziane jest: „Wolna Młodzież Niemiecka stoi w obozie pokoju i demokracji, na którego czele znajduje się Związek Radziecki. Jako członek Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej, FDJ walczy o realizację zasad i celów Światowej Federacji, o związek bratni i solidarność młodzieży niemieckiej z postępową młodzieżą wszystkich narodów".

Silną podstawą przyjaźni między polską i niemiecką młodzieżą jest uznanie granicy na Odrze i Nysie jako granicy pokoju. Przewodniczący FDJ — Erich Honecker, wyraził to na III Zjeździe Wolnej Młodzieży Niemieckiej. Mówiąc o usiłowaniach imperialistów podżegania Niemców przeciw Polsce — Honecker oświadczył: „Nie mamy zamiaru dać się użyć do tego celu. Granica na Odrze i Nysie jest dla nas granicą pokoju, poprzez którą podajemy przyjaźnie narodowi polskiemu i polskiej młodzieży nasze dłonie do współpracy".

W niezmordowanej pracy uświadamiającej funkcjonariusze FDJ uświadamiali szerokie masy młodzieży o wielkim znaczeniu umów między rządem polskim a rządem Niemieckiej Republiki Demokratycznej z dnia 6 czerwca 1950 roku, a specjalnie o wytyczeniu granicy pokoju na Odrze i Nysie, jako dalszym ważnym kroku na drodze do utrwalenia pokoju. Spotkanie młodzieży trzech krajów na Złocie Młodzieży w Zittau 15. XI. 1950 r. było świętem przyjaźni i pokoju. Było ono wyrazem protestu przeciw zbrodniczym planom amerykańskich imperialistów — którzy chcieliby siać nieufność i niezgodę w sercach młodzieży w Polsce, Czechosłowacji i w Niemieckiej Republice Demokratycznej. Układ przyjaźni między Związkiem Młodzieży Polskiej i Wolną Młodzieżą Niemiecką z 26 września 1950 r. pokazuje, że między polską i niemiecką młodzieżą nie tylko nie ma już żadnych problemów, które dzielą ale, że młodzież obu narodów wspólnie rozwiązuje swoje pokojowe zadania.

3) PYTANIE: Naród polski z uwagą śledzi sprawę przesiedleńców niemieckich ze wschodu. Czy zechciałby Pan, Panie Premierze, wyjaśnić czytelnikom polskim, w jaki sposób problem ten rozwiązany został w NRD i jak przedstawia się on obecnie w zachodnich Niemczech?

ODPOWIEDŹ: W Niemieckiej Republice Demokratycznej od r. 1945 wszyscy przybywający przesiedleńcy traktowani byli na prawach równych obywateli. Pokazuje to najlepiej wciąganie ich do procesu produkcji, prawo do równego kwaterunku, wielki udział przesiedleńców w korzyściach reformy rolnej i poważny udział w rzemiośle oraz handlu, specjalna opieka społeczna, jaką otacza się niezdolnych do pracy i starców oraz małoletnie dzieci przesiedleńców.

W ramach ogólnego planowania kadr pracowniczych, przesiedleńcy traktowani są na równi z innymi. Prawie półtora miliona przesiedleńców pracuje zawodowo, w tym 150 tysięcy w administracji publicznej. Około 450 tys. przesiedlonej młodzieży uczy się, lub wciągnięte zostało do procesu produkcji. Niemiecka Republika Demokratyczna nie zna bezrobocia wśród młodzieży.

35 proc. pochodzącej z reformy rolnej ziemi przypadło przesiedleńcom. Tą drogą nasi przesiedleńcy otrzymali ponad 90 tys. nowych gospodarstw chłopskich. Tym samym 400 tys. byłych przesiedleńców stało się znowu osadnikami. Kredyty i fundusze budowlane przyczyniły się do wzmocnienia nowych gospodarstw rolnych i do ogólnego polepszenia życia wszystkich przesiedleńców.

W zachodnich Niemczech dzieje się wręcz przeciwnie. Układ Poczdamski nie został wykonany, nie została przeprowadzona demokratyczna reforma rolna, a zbrodniarze wojenni i królowie koncernów w coraz szerszym zakresie powracają na kluczowe stanowiska. Przesiedleńcy traktowani są jako uciążliwi przybysze i niepożądani stołownicy. Mieszkają przeważnie w obozach i prowadzą w nędzy i opuszczeniu beznadziejną, godną pożałowania egzystencję.

Trzymani są oni przez anglo-amerykańskie władze okupacyjne oraz przez rząd w Bonn, świadomie w rozgoryczeniu, aby stali się posłusznymi najemnikami w przygotowaniach do trzeciej wojny światowej przeciwko Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej. Ale również wśród przesiedleńców w zachodnich Niemczech bierze już górę rozsądek. Widzą właściwe cele amerykańskich podżegaczy wojennych oraz stawiają opór Adenauerowi i jego pomocnikom. Akcja uświadamiająca, prowadzona przez Narodowy Front Demokratycznych Niemiec, przez zwolenników pokoju w zachodnich Niemczech oraz przez Komunistyczną Partię Niemiec (KPD), rozwija również i wśród przesiedleńców w zachodnich Niemczech masowy ruch, zmierzający do ustanowienia zjednoczonych, niezależnych, demokratycznych i pokojowych Niemiec, a tym samym do zapewnienia pokoju w Europie i na całym świecie.

4) PYTANIE: Pokój zależy w poważnym stopniu od tego, czy Niemcy będą zjednoczone i demokratyczne. Wiemy, że Niemiecka Republika Demokratyczna znajduje się wraz z Polską w jednym obozie pokoju i postępu. Współpraca i przyjaźń niemiecko - polska jest jednym z warunków pokoju w Europie i na całym świecie. Jakie jest oddziaływanie Niemieckiej Republiki Demokratycznej na zachodnie Niemcy i jak szerokie są koła walczące o pokój w zachodnio - niemieckim społeczeństwie?

ODPOWIEDŹ: Przy tym pytaniu pragnę powołać się na moją deklarację rządową w Izbie Ludowej z dnia 30 stycznia 1951 r. Stanowisko narodu niemieckiego pokazuje wyraźnie jak dalece rząd NRD reprezentował szeroką opinię, kiedy zaproponował przez mój list do doktora Adenauera w Bonn, powołanie Ogólnoniemieckiej Rady Ustawodawczej, celem utworzenia ogólnoniemieckiego, suwerennego, demokratycznego i pokojowego rządu tymczasowego, dla opracowania traktatu pokojowego dla zjednoczonych Niemiec oraz stworzenia warunków dla przeprowadzenia wolnych, ogólnokrajowych wyborów. Po apelu Izby Ludowej z 30 stycznia 1951 r. do parlamentu w Bonn, nie ulega już żadnej wątpliwości, że rząd p. Adenauera ze swoimi oświadczeniami i postępowaniem znajduje się w sprzeczności z wolą naszego narodu w całych Niemczech. Nawet sam wicekanclerz z Bonn, Bluecher, musiał stwierdzić w Sztutgarcie: „Świat powinien zdać sobie sprawę z tego, że naród niemiecki w 99 proc. wypowiada się przeciwko remilitaryzacji".

Ze wszystkich stron Niemiec, ze wszystkich warstw społecznych Niemiecka Republika Demokratyczna otrzymuje codziennie potwierdzenia tego faktu. Organizacje wszelkiego rodzaju, robotnicy, chłopi, naukowcy, technicy, artyści, duchowni, kupcy, eksporterzy i fabrykanci, rzemieślnicy i rękodzielnicy, mężczyźni i kobiety, młodzi i starzy, wszyscy oni wyrażają pragnienie zjednoczenia Niemiec, pokoju i walki przeciwko remilitaryzacji.

Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej i ludność naszego kraju będą wobec tego kontynuować wysiłki, celem przywrócenia jedności naszej ojczyzny, zawarcia traktatu pokojowego i wzmożenia walki przeciwko remilitaryzacji. Cele te stają się z każdym dniem coraz bardziej nieodpartym żądaniem całego narodu. Albowiem — „nie ulega wątpliwości, że istnienie Niemiec Demokratycznych i pokój miłujących obok istnienia miłującego pokój Związku Radzieckiego — wyklucza możliwość nowych wojen w Europie, kładzie kres przelewom krwi w Europie i uniemożliwia ujarzmienie krajów europejskich przez imperialistów świata". (Stalin).

Z życzeniem spełnienia tych słów wszyscy postępowi i pokój miłujący ludzie w Niemieckiej Republice Demokratycznej podają w dniu rozpoczęcia „Miesiąca Niemiecko - Polskiej Przyjaźni" swoim polskim przyjaciołom i sąsiadom dłoń przyjaźni. Po wiekowej nienawiści i wojnach między niemieckim a polskim narodem, niechaj nastanie wreszcie era pokoju i przyjaźni.

Wywiad przeprowadził
MARIAN PODKOWIŃSKI

U naszych przyjaciół

W NOWYCH TUNELACH METRA MOSKIEWSKIEGO

Nowa stacja moskiewskiego metra — „Komsomolska - Okólna" — jest największą stacją metra na świecie. 100 tys. pasażerów na godzinę, a około 2 milionów w ciągu doby przewinie się przez jej sale, korytarze i perony.

Stację Komsomolską będą obsługiwały 24 pary ruchomych schodów.

STAŁY ROZWÓJ MECHANIZACJI ROLNICTWA RUMUŃSKIEGO

W ostatnich dwóch latach znacznie zwiększyła się baza materialno-techniczna rolnictwa rumuńskiego. Pracujące chłopstwo Rumunii otrzymało 6.000 traktorów oraz tysiące innych maszyn rolniczych. Przyczyniło się to do ogromnego podniesienia poziomu mechanizacji robót rolnych. Podczas gdy w 1948 r. traktory zaorały około 65.104 ha, to w roku ub. powierzchnia ta zwiększyła się do przeszło 2.000.000 ha.

SZYBKI WZROST SPÓŁDZIELCZOŚCI CHIŃSKIEJ

Ruch spółdzielczy w Chińskiej Republice Ludowej wykazuje na przestrzeni ostatnich 2 lat szybki rozwój. Gdy w roku 1949 liczba zrzeszonych w spółdzielniach członków wynosiła 13.000.000 osób, to w roku 1950 wzrosła ona do 25.000.000. W tym samym czasie liczba spółdzielni wzrosła o przeszło 70 proc., zaś wysokość udziałów — o 224 proc. W końcu 1950 roku na terenie Chińskiej Republiki Ludowej istniało ogółem 45.000 spółdzielni wszelkiego rodzaju.

Nowa obniżka cen detalicznych w ZSRR

Podajemy w skrócie artykuł wstępny „Prawdy" z dnia 1 marca br.

W dniu dzisiejszym opublikowano uchwałę Rady Ministrów ZSRR i Komitetu Centralnego WKP(b) o nowej zniżce państwowych detalicznych cen towarów przemysłowych i artykułów żywnościowych.

Uchwała rządu radzieckiego i Komitetu Centralnego WKP(b) jest nowym, wybitnym dowodem stałej troski partii i rządu o człowieka radzieckiego, o ogólny wzrost dobrobytu i rozwój kultury mas pracujących naszego kraju.

Partia Lenina — Stalina realizuje konsekwentnie politykę obniżania cen towarów przemysłowych i artykułów żywnościowych. W przemówieniu wygłoszonym na zebraniu wyborców 9 lutego 1946 r. towarzysz Stalin oświadczył:

> „Nie mówiąc już o tym, że w najbliższej przyszłości zniesiony zostanie system kartkowy, zwróci się szczególną uwagę na rozszerzenie produkcji przedmiotów masowego użytku, na podniesienie stopy życiowej mas pracujących drogą stopniowej zniżki cen wszystkich towarów..."

W okresie powojennym w ZSRR przeprowadzono już trzykrotnie zniżkę cen detalicznych. Przeprowadzana obecnie nowa zniżka cen ma na celu dalsze podwyższenie stopy życiowej mas pracujących. W wyniku zniżki państwowych cen detalicznych, dodatkowe potanienie towarów powszechnego użytku wyniesie 27,5 miliarda rubli w skali rocznej. Suma ta jest dla budżetu państwowego czystą stratą, a jednocześnie czystym zyskiem dla ludności.

Wprowadzona z dniem 1 marca 1951 r. zniżka cen towarów powszechnego użytku stała się możliwa na bazie potężnego rozwoju socjalistycznego przemysłu i rolnictwa.

W opublikowanej uchwale Rady Ministrów ZSRR i KC WKP(b) powiedziano, że „w związku z nowymi sukcesami, osiągniętymi w 1950 roku w dziedzinie rozwoju przemysłu i rolnictwa, dzięki podwyższeniu wydajności pracy i zmniejszeniu kosztów własnych produkcji, rząd radziecki i Komitet Centralny WKP(b) przeprowadziły nową, czwartą z kolei zniżkę państwowych detalicznych cen towarów powszechnego użytku".

Jak wiadomo roczny plan produkcji globalnej przemysłu na rok 1950 wykonano w 102 proc., a produkcja przemysłowa wzrosła o 23 proc. w porównaniu z rokiem 1949. W przedsiębiorstwach radzieckich polepszyło się wykorzystanie urządzeń, przeprowadzono poważne prace w dziedzinie zastosowania nowej techniki w przemyśle, wydajność pracy robotników w przemyśle wzrosła o 12 proc., koszty własne produkcji spadły o 6 proc. W gospodarce rolnej osiągnięto nowe sukcesy w dziedzinie rolnictwa, spółdzielczej hodowli bydła oraz umocnienia organizacyjno-gospodarczego kołchozów.

Na bazie rozwoju gospodarki narodowej dochód narodowy ZSRR wzrósł w r. 1950 o 21 proc. w porównaniu z r. 1949, co pozwoliło znacznie polepszyć sytuację materialną robotników, chłopów, inteligencji i zapewnić dalsze rozszerzenie produkcji socjalistycznej w mieście i na wsi.

Podczas gdy w Związku Radzieckim prowadzi się konsekwentnie politykę obniżania cen i systematycznego podnoszenia stopy życiowej oraz poziomu kultury mas pracujących, w krajach kapitalistycznych imperialiści forsują szalony wyścig zbrojeń, zwalając na barki mas pracujących coraz większe brzemię rosnących wydatków wojennych.

W krajach kapitalistycznych miliony ludzi są ofiarami bezrobocia, głodu i nędzy, ofiarami stałego wzrostu opodatkowania, systematycznego podwyższania cen towarów powszechnego użytku; w związku z tym gwałtownie kurczy się stopa życiowa mas ludowych. Według danych Ministerstwa Pracy USA, w Stanach Zjednoczonych po wybuchu wojny w Korei znów wzrosły znacznie koszty utrzymania, które jesienią 1950 r. przekroczyły prawie o 80 proc. poziom przedwojenny.

W przeciwieństwie do kapitalizmu socjalizm jest nie do pomyślenia bez stałej troski państwa o pomyślność narodu. Na tym polega podstawowe prawo rozwoju naszego socjalistycznego społeczeństwa.

Cały nasz wielomilionowy naród z ogromnym zadowoleniem i radością powitał uchwałę rządu radzieckiego i KC WKP(b) o nowej zniżce detalicznych cen towarów powszechnego użytku. Naród nasz, bezgranicznie oddany wielkiej sprawie Lenina — Stalina, będzie pracował ofiarnie dla dobra ojczyzny radzieckiej, dla szczęścia mas pracujących będzie osiągał coraz większe sukcesy na polu pokojowej, twórczej pracy w imię triumfu komunizmu.

Komisja Sejmowa rozpoczęła pracę nad budżetem i planem gospodarczym na r. 1951

WARSZAWA (PAP). — 28 lutego br. odbyło się pierwsze posiedzenie Sejmowej Komisji Planu Gospodarczego i Budżetu. Obradom przewodniczył poseł Oskar Lange (PZPR). Na posiedzeniu ustalono plan pracy Komisji nad projektem ustawy o Narodowym Planie Gospodarczym na rok 1951 i nad projektem ustawy budżetowej na rok 1951 oraz omówiono problematykę tegorocznego budżetu i planu gospodarczego.

Preliminarz budżetowy na rok bieżący rozpatrywany będzie łącznie z projektem Narodowego Planu Gospodarczego. Budżet podzielony został na poszczególne działy gospodarki narodowej, a nie, jak dotychczas, na resorty.

Zagadnienia związane z budżetem na rb. omówił wiceminister finansów — E. Drożniak. **Budżet na rok 1951 jest w formie i treści realizacją zasady jednolitego socjalistycznego systemu budżetowego w naszym państwie.**

Zastępca przewodniczącego PKPG — min. S. Jędrychowski, omawiając zagadnienia Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1951, przedstawił główne zmiany w organizacji i metodologii planowania.

Powołanie Sądu Konkursowego Międzynarodowych Nagród Pokoju

(Dokończenie ze str. 1-szej)

przez osoby trzecie lub przez samych autorów. Rada zastrzega sobie prawo przyznania niektórych nagród również za takie dzieła lub za taką działalność, co do których nie wystawiono kandydatur.

ART. 5.

Do konkursu dopuszcza się również dzieła przedstawione Sądowi Konkursowemu przez Krajowe Sądy Konkursowe w porozumieniu ze Światową Radą Pokoju.

ART. 6.

Nagrody Pokoju wydawane będą przez Światową Radę Pokoju. W celu opracowania odpowiednich wniosków, Rada powołuje Sąd Konkursowy, składający się z członków Rady reprezentujących różne narodowości. Spośród nich dokonany zostanie wybór przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących. Sąd ten bada poszczególne kandydatury i przedstawia swe wnioski Światowej Radzie Pokoju, która rozstrzyga sprawę zwykłą większością głosów.

ART. 7.

Rada podejmie wszelkie kroki niezbędne do spopularyzowania nagrodzonych dzieł.

Artykuły 8, 9 i 10 dotyczą spraw administracyjno-finansowych związanych z pracą Sądu Konkursowego.

Skład Sądu Konkursowego Międzynarodowych Nagród Pokoju na rok 1951 jest następujący: **Pietro Nenni** (Włochy) — przewodniczący, **Pierre Cot** (Francja) — wiceprzewodniczący, **Mao - Dun** (Chiny) wiceprzewodniczący, **Wanda Wasilewska** (ZSRR), **Jan Mukarovsky** (Czechosłowacja), **Kusambi** (Indie), **Uphaus** (USA), **Lundquist** (Szwecja), **Jara** (Meksyk), **Helena Weigelbrecht** (Niemcy), **Kamel el Bindari Pasza** (Egipt), **Hewlett Johnson** (Wielka Brytania), **Jerzy Putrament** (Polska), **Gabriel d'Arboussier** (Afryka), **Pablo Picasso** (Hiszpania).

Światowa Rada Pokoju zaleca poszczególnym Komitetom Krajowym **ufundowanie nagród narodowych** za takie dzieła literackie, artystyczne i naukowe, które przyczyniły się szczególnie skutecznie do utrzymania pokoju.

Uchwała w sprawie organu prasowego

BERLIN (PAP). — Światowa Rada Pokoju przyjęła uchwałę następującej treści:

Rozwój światowej akcji w obronie pokoju wymaga udoskonalenia istniejącego czasopisma, które winno uzyskać o wiele szerszy zasięg. W tym celu Światowa Rada Pokoju prosi p. Pierre'a Cota, by objął kierownictwo tego czasopisma. W tej pracy pomagać mu będzie specjalny komitet. Charakter czasopisma powinien ulec zmianie, by zwiększyła się liczba czytelników i by stało się ono skutecznym organem propagowania idei pokoju.

Upadek gabinetu Plevena

spowodowany rozbieżnością zdań wśród partii koalicji rządowej

PARYŻ (PAP). — Jak już podaliśmy, we wtorek wieczorem rząd Plevena podał się do dymisji. Przyczyną dymisji jest rozbieżność zdań między partiami koalicji rządowej w sprawie zmiany ordynacji wyborczej.

Prasa francuska nie ukrywa, że istotną przyczyną reformy ordynacji wyborczej jest strach przed rosnącymi wpływami partii komunistycznej.

* * *

PARYŻ (PAP). — Prezydent Auriol rozpoczął rozmowy w sprawie utworzenia nowego gabinetu. Pleven odmówił ponownego podjęcia się tej misji, wobec czego na prośbę prezydenta, podjął rozmowy wstępne **Georges Bidault.**

„Premier Attlee występuje w roli zwolennika pokoju... Jasne jest, że premier Attlee jest nie za utrzymaniem pokoju, lecz za rozpętaniem nowej agresywnej wojny światowej".
(Z rozmowy towarzysza Stalina z korespondentem „Prawdy").

Trybuna mr. Attlee

(Rys. M. Abramow - „Trud").

Zgon wybitnego pisarza Wsiewołoda Wiszniewskiego

MOSKWA (PAP). — Po ciężkiej chorobie zmarł w wieku 51 lat wybitny pisarz radziecki — **Wsiewołod Wiszniewski.**

Śmierć Wiszniewskiego jest ciężką stratą dla literatury radzieckiej. Wsiewołod Wiszniewski był ulubionym pisarzem milionów czytelników radzieckich.

Wsiewołod Wiszniewski znajdował się zawsze w pierwszych szeregach bojowników o pokój. W artykułach publicystycznych piętnował on imperialistycznych podżegaczy do nowej wojny.

Za sztukę pt. „Pamiętny rok 1919" Wiszniewski otrzymał Nagrodę Stalinowską. Zmarły był zastępcą sekretarza generalnego Związku Pisarzy Radzieckich.

Obrady Plenum NKW Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego

WARSZAWA (PAP). — W dniu 1 bm. obradowało pod przewodnictwem prezesa Rady Naczelnej ZSL Józefa Niećki, rozszerzone Plenum Naczelnego Komitetu Wykonawczego Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego.

Referat pt. „Hasło narodowego frontu walki o pokój i Plan 6-letni w pracy ZSL", wygłosił wiceprezes NKW — Stefan Ignar.

W wyniku obrad Plenum NKW ZSL podjęło uchwałę, w której przyjęto tezy referatu wiceprezesa NKW — Ignara i przemówienia sekretarza NKW — Juszkiewicza jako wytyczne działania ZSL i zobowiązało wszystkie ogniwa organizacyjne ZSL do walki o pełną ich realizację.

Kierując się wytycznymi VI Plenum Komitetu Centralnego, organizacja wojewódzka PZPR

WYKONA ZADANIA PLANU GOSPODARCZEGO i usprawni pracę partyjną

Fragmenty referatu I sekretarza KW PZPR tow. Leona Stasiaka wygłoszonego na rozszerzonym Plenum Komitetu Wojewódzkiego w Łodzi

Pierwszą część referatu I sekretarz KW PZPR, tow. Leon Stasiak poświęcił omówieniu sytuacji międzynarodowej, charakteryzując z jednej strony — krwiożerczy imperializm amerykański, dążący do nowej wojny, z drugiej — pokojową politykę ZSRR i państw demokracji ludowej. Wyzysk mas pracujących, obniżanie się stopy życiowej na zachodzie, niesłychany ucisk w krajach kolonialnych — oto polityka obozu wojny. Stały wzrost dobrobytu, zniżka cen, wspaniały rozwój przemysłu, budownictwa, kultury — to osiągnięcia obozu pokoju, na którego czele stoi wielki Związek Radziecki.

Przechodząc do omówienia walki o pokój, tow. Stasiak podkreślił, jak silnie wiąże się to zagadnienie z walką o wykonanie Planu 6-letniego.

Szeroko omówił referent zagadnienie frontu narodowego, konieczność silnego zwarcia szeregów milionów Polaków do walki o pokój. W związku z tym, w myśl wytycznych VI Plenum, należy wzmóc czujność i ostro zwalczać wrogie elementy, siejące ferment w społeczeństwie, a jednocześnie traktować z wyrozumiałością tych, którzy błądzili, a obecnie chcą naprawić swe błędy i pracować dla dobra ojczyzny.

Mówiąc o zadaniach wzmożenia pracy propagandowej i organizacyjnej, tow. Stasiak przypomniał o konieczności tępienia wszelkich objawów sekciarstwa i łamania praworządności rewolucyjnej, jako karygodnych i wielce szkodliwych w pracy partyjnej. W dalszym ciągu tow. Stasiak omówił poruszone na VI Plenum poważne osiągnięcia naszej gospodarki w roku 1950 oraz zadania gospodarcze na rok 1951. Przechodząc do zagadnienia obniżenia kosztów własnych, tow. Stasiak nakreślił zadania, jakie w tej dziedzinie stoją przed organizacją partyjną województwa łódzkiego.

Nowe normy — źródłem wzrostu wydajności

Plan na rok 1951 przewiduje wzrost wydajności pracy dla zatrudnionych w przemyśle o 13 procent, podczas gdy w roku 1950 wzrost wydajności na jednego pracownika grupy tzw. przemysłowej wyniósł 9 procent.

Wzrostowi wydajności sprzyja wprowadzenie w dużej ilości zakładów lepszych, nowocześniejszych maszyn i urządzeń. **Wzrost wydajności osiąga się przez wprowadzenie nowych norm pracy.** Mamy już szereg przykładów z naszego terenu, świadczących o wpływie nowych norm na wzrost wydajności, chociaż niedawno zostały one wprowadzone.

Robotnicy fabryki im. Wilhelma Piecka w Żychlinie wykonują przeciętnie 139 proc. nowej podwyższonej normy. Robotnicy zakładów „Metalurgia" w Radomsku wykonują przeciętnie 119 proc. nowej normy. Takich zakładów, których załogi przekraczają nowe normy, mamy w naszym województwie wiele.

O zrozumieniu przez klasę robotniczą tego ważnego zagadnienia, świadczą liczne fakty dobrowolnego przyśpieszenia przez załogę terminu przejścia na nowe normy, a w wielu wypadkach korygowanie i podwyższanie przez robotników tabeli norm, opracowanej przez administrację. Inicjatorem przedterminowego wprowadzenia nowych norm była w naszym województwie dzielna, składająca się przeważnie z młodzieży — załoga Zakładów im. Wilhelma Piecka w Żychlinie.

Plan na rok 1951 zakłada rewizję norm we wszystkich tych gałęziach przemysłu, gdzie dotychczas tej rewizji nie dokonano. **W roku 1951 musimy nie tylko osiągnąć założone wskaźniki wzrostu wydajności pracy, ale musimy także skończyć z niezdrowym zjawiskiem wyprzedzania wzrostu wydajności przez wzrost płac, z niedopuszczalnymi zjawiskami łamania dyscypliny norm, dyscypliny płac i dyscypliny zatrudnienia.**

Wyniki pracy w 1950 roku

Chcę tu podać kilka przykładów z przemysłu naszego województwa. Analiza wykonania planów produkcyjnych na rok 1950 dowodzi, że również w roku 1951 plany zostaną przez nasze załogi i administrację przemysłową wykonane. Ale w wykonaniu planów mieliśmy szereg braków i błędów, które zredukowały nam część naszych osiągnięć i które wskazują na to, że jeżeli będziemy toczyli walkę o obniżkę kosztów własnych w myśl wskazań VI Plenum KC, to rezultaty naszej pracy będą daleko lepsze. Nasze organizacje partyjne i instancje partyjne, nierzadko również Komitet Wojewódzki zadowalały się samym wykonaniem planu — **nie było dostatecznej troski i walki o dobre, należyte wykonanie planów.**

W roku bieżącym sytuacja ta musi się zmienić! Podstawowe organizacje partyjne, komitety zakładowe i wszystkie inne instancje muszą wnikliwie analizować wykonanie planu i **podejmować wnioski zmierzające do zniżenia kosztów własnych.**

Przemysł bawełniany naszego województwa wykonał plan w roku ubiegłym w 102 proc. Dokładniejsza jednak analiza wskazuje na to, że **plan ten wykonano poprzez dodatkowe, ponadplanowe zatrudnienie 2.600 robotników i przy dodatkowym zużyciu 522.000 godzin nadliczbowych,** co w sumie doprowadziło do przekroczenia funduszów płac o 8 proc. W przemyśle bawełnianym osiągnięto tylko 93,1 proc. zaplanowanej wydajności pracy.

Przyczyny tego tkwią w niedostatecznym szkoleniu robotników, nie wykonujących baz akordowych, w niedokładnym opracowaniu planu remontów kapitalnych i zapobiegawczych.

Awarie oraz fakt, że tylko 53 proc. załogi pracuje w akordzie, pogarsza jeszcze bardziej ten stan rzeczy w przemyśle bawełnianym.

Przemysły: wełniany, jedwabniczy, odzieżowy i dziewiarski wykonały plan na rok 1950 w 109 proc. Zakłady tych gałęzi przemysłu przekroczyły planowaną wydajność o 13,5 proc. Osiągnięcie to nastąpiło dzięki szeroko rozwiniętemu współzawodnictwu pracy, które objęło około 74 proc. załogi.

Na wykonanie planów w przemysłach wełnianym, jedwabniczym, odzieżowym i dziewiarskim miało szeroki wpływ objęcie akordem pracowników produkcyjnych. 67,5 proc. robotników pracowało w akordzie osiągając przy tym średnie przekraczanie baz w wysokości 120 proc. Ale i tu były braki, na które trzeba nam krótko wskazać. **W ciągu roku 1950 celem wykonania planów przepracowano dodatkowo 570.000 godzin nadliczbowych, przeszło 3 proc. robotników nie wykonywało swych baz.**

Przemysł metalowy wykonał plan produkcyjny na rok 1950 w 111,5 proc., co jest poważnym osiągnięciem. Ale wymienimy również braki w pracy tego przemysłu: zatrudniono ponad plan 8 proc. robotników; przepracowano dodatkowo 181.000 godz. nadliczbowych; przekroczono fundusz płac o 9 proc.; na skutek awarii przemysł metalowy naszego województwa stracił 19.584 godziny produkcyjne.

Przy rewizji norm, przeprowadzonej w końcu ubiegłego roku, wyszły również na jaw duże braki organizacyjne w wielu zakładach metalowych.

Przemysł chemiczny wykonał plan w 108,5 proc., **ale wykazał 359.000 godzin nadliczbowych oraz przekroczenie funduszu płac o 6 proc.**

Przemysł drzewny naszego województwa wykonał plan w roku 1950 w 115 proc. Wyniki te są nikłe, jeżeli je zestawimy z możliwościami, z ukrytymi, niewykorzystanymi rezerwami. Tylko 36 proc. załogi miało prace zakordowane, z czego 10 proc. robotników nie wykonywało baz. Inni zaś robotnicy średnio wykonywali normy w 128 proc. **Niedbalstwu pracy dyrekcji przypisać należy to, że w przemyśle drzewnym zatrudniono w roku ubiegłym 19 proc. robotników ponad plan, że przekroczono fundusz płac o 9 proc.**

Zadania na rok bieżący

W roku 1951 stoją przed naszym przemysłem poważniejsze i trudniejsze zadania.

Przemysł bawełniany ma plan wyższy w stosunku do roku ubiegłego o 17,9 proc. Osiągnąć to powinien przez wzrost wydajności pracy o 7,5 proc. przy zupełnej eliminacji ponadplanowych godzin nadliczbowych.

Przemysł wełniany, odzieżowy, jedwabniczy i dziewiarski mają plan wyższy o 18 proc., przy równoczesnym zmniejszeniu zatrudnienia o 2,5 proc. Wykonanie tego planu osiągnięte być powinno przez wzrost wydajności pracy o 9 proc. **Plan przemysłu metalowego będzie wyższy w roku 1951 o 44,5 proc.,** środki wiodące do realizacji planu, to: wzrost wydajności pracy o 26 proc. oraz zwiększenie zatrudnienia o 8,4 proc. **Przemysł chemiczny ma plan wyższy w roku 1951 o 8,2 proc.** Wydajność pracy w tym przemyśle ma wzrosnąć o 10 proc. **Przemysł drzewny ma w roku 1951 plan wyższy o 6 proc.** Zrealizować go trzeba przez wzrost wydajności pracy, przy równoczesnym zmniejszeniu zatrudnienia o 11 proc.

Jak widzimy, czeka nas duży wysiłek produkcyjny oraz uparta walka o obniżenie kosztów własnych.

Aby osiągnąć zamierzone cele:

1 **Instancje i organizacje partyjne muszą jeszcze bardziej niż dotychczas troszczyć się o rozwój współzawodnictwa, o popularyzację nowych jego form, o umasowienie przodujących metod pracy.**

2 **Należy otaczać opieką, stworzyć warunki dla rozwoju wynalazczości i usprawnień w zakładach pracy.**

3 **Robotami akordowymi należy objąć większą, niż dotychczas ilość robotników. Olbrzymia większość załogi powinna mieć pracę zakordowaną i zadania swe wykonywać i przekraczać.**

4 **Należy podnieść stan doszkalania i dokwalifikowania robotników i robotnic, by nie było pracowników nie wykonujących baz.**

5 **Należy przestrzegać planowego zatrudnienia, zlikwidować ponadplanowe godziny nadliczbowe.**

6 **Należy wypowiedzieć bezwzględną walkę awariom przez właściwe rozplanowanie i wykonanie remontów kapitalnych i zapobiegawczych, oraz przez systematyczne, okresowe rozwijanie wszystkich urządzeń i właściwą ich konserwację.**

7 **Należy upowszechnić metody szybkościowego remontu, stosowane już dziś w wielu zakładach pracy, np. w Fabryce Sztucznego Jedwabiu w Tomaszowie lub w warsztatach parowozowych w Piotrkowie.**

8 **Należy wreszcie opracować w każdym zakładzie pracy w oparciu o normy zużycia szczegółowy plan oszczędności surowców, w szczególności surowców metali kolorowych, żelaza, stali, surowców włókienniczych i paliw płynnych — biorąc za podstawę oszczędną gospodarkę przodujących zakładów pracy.**

Według planu na rok 1951 uzyskanie wzrostu akumulacji z tytułu obniżki kosztów własnych w przemyśle, budownictwie, rolnictwie, komunikacji i handlu ma wynieść w naszym kraju łącznie 10,2 miliarda zł. w nowej walucie.

Jakie wielkie znaczenie ma to zadanie świadczy fakt, że na inwestycje planowane w roku 1951 przeznacza się łącznie sumę 23.1 miliarda złotych. Znaczy to, że 44,1 proc. pokrycia wydatków inwestycyjnych stanowi wzrost akumulacji, uzyskany z obniżki kosztów własnych.

Zadanie obniżki kosztów własnych jest więc podstawowym ogniwem planu roku 1951. Bez tej obniżki — wykonanie planu w założonych rozmiarach byłoby niemożliwe.

Trzeba, żeby tą sprawą żyła cała nasza Partia, wszystkie jej ogniwa, gdyż tylko to gwarantuje wykonanie naszych planów.

Zlikwidować przerosty personalne

W roku 1951 trzeba również skończyć z marnotrawstwem grosza publicznego, z nieliczeniem się z istotnymi potrzebami, z tworzeniem wielkich wielosetosobowych instytucji, które, gdyby uczciwie i rzetelnie pracowały, mogłyby obsłużyć, i to dobrze, nie tylko jedno województwo lecz wiele.

Weźmy dla przykładu **Wojewódzką Delegaturę PZZ.** W instytucji tej do niedawna siedziało dwieście kilkadziesiąt ludzi. Mówię siedziało, bo trudno pracę większości tam pracujących inaczej określić. Do takiej surowej oceny daje nam prawo przebieg akcji skupu zboża **i niedociągnięcia w tej akcji** w terenie. A przecież obok Delegatury Wojewódzkiej są jeszcze jednostki powiatowe PZZ z dość liczną obsadą.

Albo weźmy **Okręgowy Zarząd CRS.** Zatrudnia również kilkaset osób — dokładnie 369 — personelu biurowo - administracyjnego, który nie kontroluje terenu .Ta wieloset - osobowa grupa pracownicza nie potrafiła uporządkować sytuacji w terenie, zlikwidować nadużyć w GS, nadużyć przy podziale takich artykułów jak węgiel, nawozy, nie potrafiła dopilnować klasowej linii w pracy Spółdzielczych Ośrodków Maszynowych itd.

Albo weźmy pracę **Okręgowego Zarządu PGR.** Pracowało tam do niedawna 179 pracowników. Naiwny sądziłby, że ten duży sztab specjalistów, często ludzi posiadających dużą wiedzę fachową, pomaga w dostatecznym stopniu terenowi. Gdzież tam! Obok pracowitości jednych jest próżniactwo i nieróbstwo innych.

W wielu zespołach i majątkach jest bałagan, brak fachowej opieki **i pomocy.** Np. w zespole Dębołęka kilkadziesiąt osób ręcznie przebierało kartofle na eksport do Węgier. Wybrano najładniejsze, zapakowano do worków, załadowano do wagonów. Przed odjazdem pociągu przyjechała Komisja przekroiła kilka kartofli, stwierdziła rdzę i trzeba było kartofle wyładować z wagonów, wysypać z worków i nie wysyłać do Węgier. Na marne poszła długa, kosztowna praca. Liczne są skargi z terenu że PGR dają zły przykład okolicznym indywidualnym gospodarstwom. Niedawno temu meldowano nam o niewymłóconych stertach, pozostawionych na żer wronom i niepogodzie.

Trzeba, aby nasze komitety partyjne przyjrzały się pracy tych instytucji, uwolniły je od niepotrzebnych pracowników, którzy gdzie indziej mogą z większym pożytkiem pracować.

Delegatura PZZ zwolniła już kilkadziesiąt osób. Okręgowy Zarząd PGR zmniejszył u siebie stan zatrudnienia z 179 na 113 osób. PZGS zwolniły w ciągu stycznia 1.608 osób. Jesteśmy przekonani, że **stan zatrudnienia może ulec dalszej redukcji — i że to wpłynie tylko na podniesienie poziomu pracy tych instytucji i podległych im placówek.**

Kontrolować wykonanie planów inwestycyjnych

Na V Plenum KC naszej Partii— przy zatwierdzaniu projektu Planu 6-letniego, postawione zostało przed nami zadanie podniesienia poziomu pracy organizacyjnej do poziomu linii politycznej Partii.

Tow. Bierut powiedział wtedy:

„Jeśli Plan 6-letni w swych wielkich zadaniach wytwórczych i społecznych odzwierciedla linię naszej Partii, to dociągnięcie poziomu pracy organizacyjnej do tych zadań, polega na tym, aby każdy członek Partii nie tylko sam rozumiał te zadania, ale żeby umiał oddziałać na swoje środowisko społeczne, na swych bezpartyjnych współtowarzyszy i wciągnąć ich do pracy nad realizacją tego zadania na tym odcinku, w którym tkwi, lub które może uaktywnić, pobudzić, zmobilizować".

Trzeba stwierdzić, że Komitet Wojewódzki, komitety powiatowe, miejskie i zakładowe i nasze podstawowe organizacje partyjne już częściej, lepiej i skuteczniej zajmują się zagadnieniami gospodarczymi.

Sprawy obniżenia kosztów własnych, rotacji środków obiegowych, opieka nad inwestycjami, coraz częściej stają na naszych zebraniach, na których podejmowane są wnioski, pomagające organizacji partyjnej i kierownictwu zakładu pracy.

Ale są jeszcze poważne braki, wskazujące na to, że nie zajmujemy się wszystkimi sprawami, że bardzo często pod naszym okiem dzieje się źle, że wkraczamy nieraz za późno.

Tak było z wielką inwestycją dla przemysłu bawełnianego w Ozorkowie. Fabrykę zbudowano na podmokłym gruncie. Trzeba teraz specjalnego nakładu pracy i środków pieniężnych, by teren odwodnić. Przy budowie tej fabryki lekkomyślnie zepsuto setki ton cementu, żwiru, wiele set metrów drzewa. Prace są przeterminowane, koszty budowy bardzo poważnie wzrosną.

Albo inny przykład: budowa internatu dla szkoły zawodowej przy fabryce „Boruta". Od zewnątrz — jest to wielki i ładny gmach, ale wejdźmy do środka, to przekonamy się, że sale są tak niskie, że głową sięgnąć można do sufitu, że korytarze w tym internacie są ciemne i długie, że brak okien. Teraz dopiero trzeba wykuwać otwory okienne.

Fakty te świadczą o tym, że **jak oka w głowie strzec trzeba naszych inwestycji, że nie trzeba się tylko cieszyć tym, że budujemy dużo, ale musimy zajrzeć do tych wszystkich budowli i przekonać się, jak się buduje, jakim kosztem i w jaki sposób.**

Dowodzi to, że trzeba się więcej zajmować pracą organizacji partyjnych wśród robotników budowlanych i pracą polityczną wśród inżynierów i techników przedsiębiorstw budowlanych.

Wypadek z ozorkowską inwestycja przemysłową i internatem dla szkoły zawodowej przy fabryce „Boruta" dowodzi również, że **musimy** być czujni, że **nasze budownictwo odbywa się w ostrej walce klasowej, że wróg wszelkimi siłami chce przeszkodzić naszej wspaniałej pracy.**

Na V Plenum tow. Bierut powiedział:

„Dopóki wśród mas pracujących, dopóki w wielu ważnych ogniwach naszego aparatu gospodarczego i państwowego działają zamaskowane agentury wrogich klas — mobilizacja czujności politycznej jest nieodzownym warunkiem paraliżowania podstępnych zakusów wroga.

...Dopóki istnieją warstwy uprawiające wyzysk kapitalistyczny, podsycające chciwość kapitalistyczną i gotowość służenia interesom imperializmu — dopóty czujność rewolucyjna i walka klasowa przenikać musi każdy nasz krok, całą naszą pracę.

W przeciwnym razie czekają nas porażki, bowiem każde osłabienie naszej czujności i aktywności politycznej automatycznie ośmiela i wzmacnia wroga klasowego, pobudza i ożywia dywersyjną działalność reakcji".

Wzmóc kontrolę realizacji uchwał

Aby przewodzić narodowi w jego walce o pokój i Plan 6-letni, musimy jak najszybciej usunąć nasze słabości w pracy partyjnej.

Na czoło tych braków wysuwa się sprawa **niedostatecznej kontroli wykonania uchwał.** Wiele naszych organizacji i instancji nie śledzi za tym jak uchwały partyjne są wykonywane przez poszczególnych ludzi i instancje.

Podejmowaliśmy już wiele cennych uchwał, ale czy jest u nas codzienna organizacyjna kontrola wykonania tych słusznych uchwał? Czy np. Wydział Organizacyjny KW pomógł jakiemuś komitetowi zakładowemu, lub gminnemu w opracowaniu planu pracy? Czy instruktorzy KW, KM i KP nastawiają swoje prace na kontrolę wykonania uchwał? Powiedzmy szczerze, że nie. **A niewykonanie podjętej uchwały oznacza dreptanie w miejscu, znaczy utopienie sprawy w powodzi słusznych słów.**

Towarzysz Stalin nas nauczał:

„Gdy już dana jest słuszna linia, gdy już dane jest słuszne rozwiązanie zagadnienia, powodzenie sprawy zależy od pracy organizacyjnej, od organizacji walki o wcielenie w życie linii Partii, od właściwego doboru ludzi, od kontroli wykonania uchwał organów kierowniczych. W przeciwnym razie powstaje ryzyko, że słuszna linia Partii i słuszne uchwały mogą być narażone na szwank. Co więcej, gdy już dana jest słuszna linia polityczna, praca organizacyjna decyduje o wszystkim, również i o losie samej linii partyjnej — o jej realizacji, albo jej bankructwie".

Słaba, niedostateczna jest praca naszej organizacji partyjnej na wsi. Uwypukliło się to z całą mocą podczas akcji skupu. W czasie tej akcji wyszły na jaw wszystkie braki, które uczą nas, że **nie wystarcza mieć w gromadach organizacje partyjne — ale że trzeba z nimi pracować, trzeba je zbierać, wychowywać, dawać organizacji i poszczególnym ludziom zadania do wykonania.** A właśnie brakiem w naszej pracy jest to, że **organizacje gromadzkie nie zbierają się czasem po pół roku.** Np. liczne są takie organizacje w Rawie Mazowieckiej, w Brzezinach, Łęczycy, Sieradzu. „Rekord" pod tym względem pobił KP Radomsko, gdzie w gminie Konary organizacja partyjna gromady Zawada nie zebrała się przez okrągły rok.

Komitety partyjne muszą zacieśnić łączność z organizacjami w terenie

Winę za ten stan rzeczy nie tylko ponosi KP Radomsko, stwierdzić trzeba, że praca KW jest niedostateczna, i że muszą na odcinku naszej łączności z terenem nastąpić poważne zmiany.

Trzeba skończyć z tym, aby pracownicy polityczni KW dojeżdżali tylko do KP na odprawy, narady, posiedzenia egzekutywy — trzeba częściej dojeżdżać do gminnego komitetu, do organizacji gromadzkiej i tam im pomagać w pracy. Tyczy się to rzecz jasna również komitetów powiatowych.

Nieregularne zwoływanie zebrań gromadzkich organizacji partyjnych, brak troski o szkolenie partyjne powoduje, że niektóre z nich nie są w stanie przeciwstawić się kułackiej agitacji. Odczuliśmy to w czasie Narodowego Spisu Powszechnego oraz odczuwamy w naszej walce o spółdzielnie produkcyjne.

Akcję wyborczą do władz partyjnych musimy wykorzystać do tego, by ożywić organizacje partyjne, by dotychczasowi sekretarze organizacji gromadzkich przyznali się samokrytycznie do braków i zaniedbań. Kampanię wyborów do władz organizacji partyjnych wykorzystać musimy do postawienia na czele organizacji gromadzkich najlepszych ludzi. Tak samo będziemy musieli w przyszłej kampanii wyborczej wzmocnić nasze komitety gminne.

Ostatnim z naszych najgłówniejszych braków, które chcemy wymienić — to **braki naszej propagandy i szkolenia ideologicznego na wsi i w mieście.**

Niedostateczny jest nasz wysiłek propagandowy, nie trafiamy do mas; trzeba aby na każdym kroku widoczna była nasza propaganda, żeby trafiała do robotników i pracujących chłopów, do inteligencji pracującej, do młodzieży. **Każde słowo prawdy, zaniesione w masy, wiąże naszą Partię z bezpartyjnymi, wychowuje masy i pozyskuje je do jeszcze większej i ofiarniejszej pracy dla walki o pokój i Plan 6-letni.**

* * *

Sytuacja międzynarodowa, w jakiej wypada nam pracować, wielkie plany gospodarcze na rok 1951 — stawiają przed nami ogromne zadania. Ale Partia nasza rośnie i umacnia się, rosną i hartują się nasze kadry — zwalczamy nasze braki i błędy. Mamy wszak mądre kierownictwo, na czele którego stoi tow. Bierut, a które uczy nas bolszewickiego stylu pracy i wychowuje nas na przykładzie WKP(b). **Dlatego wiemy, że pójdziemy naprzód po wielkiej drodze LENINA i STALINA.**

ALICJA MUSIAŁOWA
Przewodnicząca Z.G. Ligi Kobiet

Kongres Ligi Kobiet

I Ogólnopolski Kongres Ligi Kobiet, który odbywa się w przeddzień Międzynarodowego Dnia Kobiet, ma niezwykle doniosłe znaczenie dla dalszego rozwoju ruchu kobiecego w Polsce.

Zbrodniczy imperializm amerykański, usiłujący zdobyć panowanie nad światem, grozi narodom widmem nowej, straszliwej wojny.

Amerykańscy podżegacze wojenni zbroją pospiesznie Niemcy Zachodnie, wypuszczają z więzień hitlerowskich przestępców wojennych i tworzą nowy Wehrmacht, który chcą użyć jako narzędzie agresji i zniszczenia przeciwko pokój miłującym krajom demokracji ludowej i Związkowi Radzieckiemu.

Na Dalekim Wschodzie odradza się na rozkaz amerykański, dawny japoński militaryzm, stanowiący bazę amerykańskich planów wojennych w Azji.

Spokojny, pracowity lud koreański broczy krwią pod ciosami amerykańskich najeźdźców. Kwitnące do niedawna wsie i miasta obracane są w ruiny.

Lecz narody świata nie oczekują już dziś biernie swego losu. Z każdym dniem wzrasta siła oporu mas pracujących krajów kapitalistycznych, których rządy są posłusznymi wykonawcami woli Wall-Street. Coraz poważniejszy staje się wkład Niemieckiej Republiki Demokratycznej i postępowych sił Niemiec Zachodnich do walki przeciw remilitaryzacji Niemiec Zachodnich, do walki o pokojowe, demokratyczne Niemcy. Wzrasta potencjał gospodarczy i potężnieje niezłomna wola obrony pokoju w krajach demokracji ludowej. Wciąż rosnąca potęga Związku Radzieckiego, jego konsekwentna, pokojowa polityka, czynią z ZSRR niezwyciężoną twierdzę i ostoję pokoju.

Naród polski daje wyraz swej zdecydowanej woli czynnej walki o pokój przez wzmożony wysiłek nad wykonywaniem Planu 6-letniego, wzmacniającego obronność naszego kraju, jego dobrobyt i kulturę. Kobiety polskie, którym Plan 6-letni otworzył nieznane przedtem perspektywy pracy zawodowej, możliwości szerokiego awansu społecznego w oparciu o rozwój ich zdolności i twórczych sił, oddają, jak powiedział prezydent Bierut —„dla realizacji porywających zadań Planu 6-letniego swą wytrwałą pracę ożywioną uczuciem ich gorących serc".

W tych warunkach przed Kongresem Ligi Kobiet stoją niezwykle poważne zadania. Kongres L. K. i obchody Międzynarodowego Dnia Kobiet dadzą wyraz jedności kobiet miast i wsi, skupiających się wokół Rządu Ludowego i Prezydenta, Bolesława Bieruta, w szerokim froncie narodowym do walki o pokój i realizację Planu 6-letniego.

Kongres Ligi Kobiet pogłębi więzy międzynarodowej solidarności, łączące kobiety polskie ze wszystkimi walczącymi o pokój kobietami świata, zrzeszonymi w ramach Światowej Demokratycznej Federacji Kobiet. Współczucie i podziw dla kobiet walczącej Korei, przyjaźń dla kobiet Czechosłowacji, Bułgarii, Węgier, Rumunii, Albanii, dla dzielnych kobiet Chińskiej Republiki Ludowej, pełne poparcie i sympatie dla walki jaką toczą niemieckie kobiety, bojowniczki o pokój — znajdą swój głęboki oddźwięk w treści obrad Kongresu i obchodów Międzynarodowego Dnia Kobiet.

Ze szczególną serdecznością podkreślą w tych dniach mieszkanki naszych miast i wsi uczucia siostrzanej miłości i głębokiego podziwu, jakie żywią dla przodujących całemu światu kobiet radzieckich.

Podsumowując osiągnięcia, jakie przyniosła im Polska Ludowa, kobiety polskie uczczą Międzynarodowy Dzień Kobiet i Ogólnopolski Kongres Ligi Kobiet wzmocnieniem swego udziału w realizacji II roku Planu 6-letniego. Dążyć będziemy do zwiększenia liczby kobiet czynnych zawodowo, do wzmocnienia ich udziału w ruchu współzawodnictwa, do podnoszenia kwalifikacji zawodowych kobiet pracujących, do coraz lepszego wykonywania pracy zawodowej, do zwiększania oszczędności w zużyciu surowców i maszyn.

Specjalne miejsce w treści obrad Kongresu znajdzie sprawa dalszego wzmocnienia podstawowej komórki państwa ludowego — rodziny, opartej o wspólnotę ideową wszystkich jej członków.

Omawiane będą obowiązki kobiet-matek, których zadaniem jest wychowanie młodego pokolenia w duchu gorącego patriotyzmu i solidarności z całym obozem pokoju i postępu.

Przygotowania do Kongresu i 8 marca dały wyraz zrozumienia tych zadań przez masy kobiece.

Kobiety miast i wsi podejmowały liczne zobowiązania produkcyjne dla uczczenia swego święta i Ogólnopolskiego Kongresu. Włókniarki z Łodzi, górniczki i hutniczki ze Śląska, pracownice fabryk konfekcji z Warszawy, robotnice Nowej Huty, Wrocławia i wielu innych ośrodków przemysłowych podejmowały i wykonywały zobowiązania przekraczania norm, zwiększania oszczędności w zużyciu surowców i maszyn, poprawienia stanu higieny i kultury miejsca pracy.

Pracujące chłopki — członkinie Kół Gospodyń ZSCh. — czczą Kongres i 8 marca przez aktywny udział w akcji skupu zboża, kontraktacji zbóż i trzody i przygotowaniach do wiosennej akcji siewnej.

Gospodynie domowe — żony robotników i pracowników, przeprowadzały pod kierunkiem rad narodowych pracę nad usprawnieniem placówek żywienia zbiorowego, urządzeń opieki nad matką i dzieckiem oraz innych placówek usługowych swego terenu.

W pracach przygotowawczych czynny udział brały związki zawodowe i Związek Samopomocy Chłopskiej. We wszystkich zakładach pracy, w kołach terenowych Ligi Kobiet i w Kołach Gospodyń ZSCh odbyły się zebrania wyborcze, na których dokonano wyboru delegatek na konferencje powiatowe. Na konferencjach powiatowych wybierane były delegatki na Kongres. Reprezentują one przodujące robotnice i najbardziej aktywne, pracujące chłopki, nauczycielki i inteligencję twórczą oraz gospodynie domowe.

Na Kongres przybędzie z całego kraju tysiąc delegatek. Opowiedzą one o osiągnięciach i troskach swego terenu, zastanowią się nad dalszym kierunkiem rozwoju ruchu kobiecego w naszym kraju, uchwalą statut naszej organizacji i wybiorą jej władze.

W obradach Kongresu wezmą również udział przedstawicielki ZSRR, przedstawicielki krajów demokracji ludowej i Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Cały przebieg przygotowań do Kongresu, jak i gorący entuzjazm i zapał, z jakim kobiety podchodzą do tej sprawy, zrozumienie dla roli i zadań Kongresu, jakie wykazują na zebraniach, poczucie odpowiedzialności, z jakim wybrane delegatki podchodzą do swojej roli — jest gwarancją, że I Ogólnopolski Kongres Ligi Kobiet spełni swoje zadanie — zmobilizuje najszersze rzesze kobiet Polski Ludowej pod kierownictwem czołowego oddziału klasy robotniczej w narodowym froncie walki o pokój i Plan 6-letni.

Wiera Inber

Mówią kobiety radzieckie

Płosząc uśpienie wiejskich równin
i zagłuszając miejski rozgwar,
kobiety - siostry, do Was mówi
ze Zjazdu Kobiecego Moskwa.

Choć jeszcze śnieg okrywa ziemię,
jak dawniej mróz powietrze ścina
i w przeoranej roli drzemie
skryta zielenią ozimina,
to jednak jasność w niebie leży
i wiosną pachnie świeży wietrzyk,
a do odległych z nim rubieży
dolata kobiet głos radzieckich.

O siostry za kordonem wrażym,
przyjmijcie nasze pozdrowienie!
Niech żyje przyjaźń! Na jej straży
stoimy w Moskwie niewzruszenie.

Nas nie rozdzielą oceany,
ni góry... Głos nasz wszędzie dojdzie.
W walce o pokój razem trwamy,
by dzieci mogły żyć spokojnie.

Niech nie zaznają więcej wojny,
niech je ominie śmierci fala....
Walczmy o pokój, by wróg zbrojny
na nowo świata krwią nie zalał.

Walczmy o pokój, żeby atom
nie zniszczył miast w rozkwitłych parkach.
Dajmy zapłatę podżegaczom;
niech biorą po bankierskich karkach!

Walczmy, by światu pokój nastał,
jak wiosna, którą mamy w miastach!

przełożył Grzegorz Timofiejew

Do Piotrkowa dotarł Plan 6-letni

LUDZIE WIELKIEJ BUDOWY

Powietrze jest przesycone lekką, wilgotną mgłą, przez którą spogląda się na świat, jak przez przydymione szkiełko. Widziane stąd, od ulicy, kontury wielkiej budowli zacierają się, tracą swą ostrość i cała ściana szarego muru wsiąka w ciemnobłękitne tło horyzontu. Tylko tam, po prawej stronie, gdzie mocniej padają promienie rannego słońca, rysują się wyraźnie falistą linią łuki sklepień nowej fabryki. I to właśnie rzuca się w oczy każdemu: nowa, nieznana dotychczas „sylwetka" fabryki. Nie ponura „buda" fabrykancka lub niski pawilon o „zębatym" dachu, ale taki właśnie — rozległy kompleks jasnych budynków, wygiętych od góry w symetryczne łuki. Dodajesz wtedy w myśli: „socjalistyczne budownictwo przemysłowe".

No, a potem, gdy znajdziesz się na terenie budowy, gdy przez zwały piasku, gliny, barykady z desek, przewędrujesz cały wielki plac wzdłuż i wszerz — wykończone już hale i miejsca, na których dopiero rosną mury — powiesz z uznaniem i podziwem: „Ależ tu wszystko robi się po nowemu". Nowe metody pracy, nowe maszyny i nowi ludzie.

Jeśli zaś chcesz dokładniej przypatrzeć się tym ludziom, poznać ich i przekonać się, co za siła pcha ich do tej roboty, czyni ich racjonalizatorami i przodownikami na budowie, to zaczniesz chyba ... od Millerowej. Tak, koniecznie od **Feliksy Millerowej.** Bo ona jest bodaj tutaj, na budowie, symbolem tych przemian.

Była służącą

Z Millerową nie można się dosyć nagadać. Czy to dlatego, że słowa jej płyną wartko, wesoło, przechodząc w głośne okrzyki, tak jak u ludzi przywykłych do pracy na „wolnym" powietrzu, czy też dlatego, że przykuwa oczy jej zręczna sylwetka w roboczym kombinezonie i długich, wywiniętych z fantazją butach — dość, że z „Millerką" rozmawia się jak ze starą znajomą.

Obok — członkowie jej brygady transportowej rozładowują samochód cementu. Jeden przesuwa worki drugiemu, za pomocą drobnych usprawnień worek szybko wędruje dalej. Millerowa, zawiązując chusteczkę pod brodę, rzuca w pewnej chwili: — Widzicie, to mój system wyładunku.

I chociaż nie widać jej twarzy, odwróconej ku pracującej brygadzie, po głosie można poznać, ile dumy tkwi w tym powiedzeniu. **Jasne, że owe 220 proc. normy, jakie osiąga brygada Millerowej nie wzięło się „z powietrza". Na srebrną odznakę przodownika pracy trzeba było sobie także porządnie zasłużyć.**

Porywisty wiatr wyrwał z pod chustki skręcony lok włosów i rozwiał je w nieładzie. Millerowa odwraca twarz opaloną, zdrową i mówi, wpatrzona w rosnące mury fabryki.

Feliksa Millerowa

— Ot, kawał roboty odwaliliśmy na tej budowie. Jak patrzę na te mury, radość mnie ogarnia, że i moje babskie ręce przyczyniły się...

Nagle szare oczy brygadzistki przestają się uśmiechać.

— Przed wojną, wiecie, **byłam służącą...**

Skrzypią koła wozów po żwirze, od magazynów dolatuje gwar, słychać pokrzykiwania murarzy.

Więc to było tak: służąca, bez zawodu i bardzo często bez zajęcia. Twarde i ciężkie było jej życie. Nadszedł rok 1945. Trudno było Millerowej uwierzyć, że nada się do jakiejś kwalifikowanej pracy. Gdy w Piotrkowie zaczęła się rodzić nowa fabryka, przyjęła robotę przy układaniu desek na placu budowlanym. I od tego się zaczęło. Znalazła swe właściwe miejsce. **Kilka kolejnych zwycięstw we współzawodnictwie, szybki awans, usprawnienie wyładunku.** Równocześnie w takim samym zawrotnym tempie dojrzewała jej świadomość pod troskliwą opieką organizacji partyjnej.

— To budowa, to Partia, zrobiła mnie tym, kim dziś jestem, — oświadcza Millerowa — **przodownicą, — z dawnej, zahukanej służącej.**

* * *

W listopadzie ub. roku przyszła Millerowa któregoś wieczoru do sekretariatu organizacji partyjnej. Długo gadała z sekretarzem. A potem uważnie wypełniła deklarację kandydacką PZPR.

Kobiety w nowych zawodach

W wielkich halach fabrycznych niesie się głuchy odgłos kroków. Już niedługo na parkietowej posadzce, jaką tu ułożą robotnicy, staną nowoczesne maszyny włókiennicze. Od stropów rozleje się łagodne światło lamp jarzeniowych.

Jeszcze kilkanaście kroków — i rozlega się głośny gwar budowy. Ludzie migają przy robocie jak iskry. To tutaj pracuje kombajn budowlany — „cudo" techniki. Dziś w nocy układać będzie stropy z betonu. A teraz — jeszcze ostatnie roboty przy spawaniu. Syk aparatu — i niebieski płomień przecina powietrze. Widzisz teraz wyraźnie twarz młodej kobiety uzbrojoną w ciemne okulary. **To spawaczka — Oleksikowa.**

Nieco dalej, na szerszym placu, pracują zbrojarze. Wśród nich znów — barwna chusteczka: **to Genowefa Stefańczyk — zbrojarka.** Mała krępa postać odziana w watowane spodnie i kurtkę. Ręce sprawnie manipulują przy zbrojeniach.

Stefańczykową od dziecka ciągnęło do „żelastwa". Nieraz u ojca — kowala majstrowała coś pokryjomu ku utrapieniu rodziców. Śmiali się z niej, że do chłopskiej roboty się bierze. No, a teraz nikomu nawet na myśl nie przyjdzie śmiać się ze Stefańczykowej. Choćby dlatego, że mało kto dorówna jej w pracy.

Stefańczykowa tak jak „Millerka" wyrosła na budowie, jak ona wstąpiła w szeregi kandydatów Partii.

Brygada młodzieżowa

Z drugiej strony kombajnowego pola, za wysoką ścianą, bezustannie, dzień i noc dudni betoniarka. Bez końca sznurem podjeżdżają wozy z piaskiem, żwirem, cementem. Bez przerwy wylewa się z maszyny struga betonu.

— Hej, gotowe? — dobiega ze szczytu murów głos kobiety, obsługującej dźwig. Za chwilę stalowe ramię chwyta pełen betonu wózek tzw. „japonkę" i ciągnie ją w górę.

A na dole przy maszynie pracują młodzi. **Znana jest na budowie ZMP-owska brygada Staśka Kędziory.** Tak mocno zrośnięta z budową, że każdy stąd, mówiąc o nowopowstającym kombinacie dorzuca od razu: „A słyszeliście o Kędziorze i jego chłopakach?".

Ruchy ich są prawie automatyczne — równomierne, oszczędne, bez zbędnego wysiłku — chodzi o to, żeby nie było ani chwili postoju, żeby dźwig mógł bez przerwy dostarczać betonu, żeby stropy jak najszybciej połączyły masywne ściany budowy.

Nogi zapadają się miękko w grubą warstwę piasku. Kędziora szeroką dłonią gładzi jasne włosy. Roztacza się stąd piękny widok na otwarte pola.

Genowefa Stefańczyk

Podczas gdy oczy jego czujnie śledzą pracę brygady, Kędziora krótko opowiada o sobie. Najadł się jako dziecko biedy wiejskiej aż po czubek głowy. Nic dziwnego, że teraz wprost nasycić się nie może nowym, wolnym życiem. A zaczęło się ono od chwili, gdy położono fundamenty pod fabrykę. Kędziora najpierw został murarzem, potem betoniarzem. Gdy sprowadzono kombajn, wraz ze swą brygadą szturmową poznał tajniki nowej maszyny. Nauczył się ją obsługiwać. Dziś robi ze swymi chłopcami tworzywo dla kombajnu — beton.

— No, i tak już będę szedł za kombajnem z jednej budowy na drugą — powiada, ruszając do swej brygady.

Stasiek Kędziora, odznaczony srebrną odznaką przodownika pracy, jest także kandydatem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

* * *

Nie zliczysz prędko nowych ludzi na nowej budowie. Musiałbyś pogadać i z **Franciszkiem Chaładajem,** przodownikiem wewnętrznej brygady transportu, i z **Janem Poździejem,** awansowanym na podmistrza betoniarskiego, i z wielu, wielu innymi. Przekonałbyś się, że drogi ich życia były prawie jednakie. Jakaś wioska nędzna, albo Sulejów — mieścina biedaków, sezonowa robota przy piecach wapiennych, albo na szosie przy tłuczeniu kamieni, bądź też upokarzająca wysługa za byle co u bogacza wiejskiego. I z przyjemnością posłuchasz, co mówią ci ludzie obecnie. O swej pracy na budowie, o swoich sukcesach w produkcji, swych odznaczeniach, o swych dzieciach, które uczą się w gimnazjach.

* * *

Z ich słów przebija radość życia i dumna, pogodna, treść: **budowa — dobrobyt — pokój.**

HANNA SAMSONOWSKA

Prof. dr. Remigiu sz Bierzanek
rektor Wyższej Szkoły Ekonomicznej

Walka w obronie pokoju

jest walką o poszanowanie prawa w stosunkach międzynarodowych

Wiadomości o remilitaryzacji Niemiec Zachodnich i postępującej odbudowie Reichswehry pod dowództwem generałów armii hitlerowskiej wywołały zrozumiałe zaniepokojenie wśród szerokich mas ludności na całym świecie. Przygotowania do nowej wojny imperialistycznej, w której rozpętaniu zainteresowani są przede wszystkim „handlarze śmierci" — właściciele wytwórni broni, spekulanci wojenni i awanturnicy polityczni, stanowią obecnie realną groźbę dla egzystencji, dobrobytu i kultury wielu narodów, a wśród nich także dla narodu polskiego, który tak niedawno doświadczył aż nadto boleśnie skutków wojny. Przygotowania do nowej wojny grożą ludzkości nie tylko katastrofą gospodarczą i nawrotem do barbarzyństwa; stanowią one jednocześnie naruszenie podstawowych przepisów prawa międzynarodowego, godzą w elementarne zasady ładu prawnego, obowiązującego w stosunkach międzypaństwowych.

Prawo międzynarodowe, którego zasady wykształciły się w dawnych formacjach i okresach historycznych, otrzymało w czasie trwania i po drugiej wojnie światowej w dużej mierze nową, postępową treść. Postanowienia Karty Narodów Zjednoczonych, układów zawartych w Jałcie i w Poczdamie, porozumienia londyńskiego w sprawie ścigania i karania przestępców wojennych, traktatów pokoju z satelitami osi oraz szeregu innych aktów międzynarodowych — były wyrazem współpracy międzynarodowej i tworzą ważny element współczesnej kultury. Powstałe przy czynnym współudziale Związku Radzieckiego, zawierają wiele elementów przejętych z prawa radzieckiego.

Zgodnie z założeniami radzieckiej nauki — istnieje możliwość współpracy pomiędzy państwami typu socjalistycznego i państwami kapitalistycznymi, współpracy regulowanej przepisami prawa międzynarodowego. Wspomniane akty prawne ustaliły zasady współżycia wszystkich państw, gwarantując im prawa suwerenności i równości, oparły współpracę pomiędzy mocarstwami na jednomyślności, zabroniły interwencji w sprawy wewnętrzne poszczególnych państw, wypowiedziały się za popieraniem rozwoju gospodarczego i politycznego narodów kolonialnych aż do niepodległości, przewidywały ukaranie przestępców wojennych oraz wytępienie faszyzmu i narodowego socjalizmu w społeczeństwach państw osi. Dalszy rozwój tych zasad przekazano Organizacji Narodów Zjednoczonych, z którą najszersze masy ludności całego świata wiązały wielkie nadzieje, w głębokim przekonaniu, że potrafi ona stworzyć podstawy pokojowej współpracy państw w oparciu o zbiorowe bezpieczeństwo i postępujące rozbrojenie. Można by zestawić długi wykaz działań państw imperialistycznych, stanowiących naruszenie przyjętych zobowiązań. Już w pierwszych latach powojennych anglosascy mężowie stanu kwestionowali stałość granic ustalonych w Poczdamie. Nie dotrzymano zobowiązań w zakresie karania zbrodniarzy wojennych i w zakresie denazyfikacji Niemiec. Zawarcie Paktu Atlantyckiego wymierzone było wyraźnie w podstawy Organizacji Narodów Zjednoczonych. Przeprowadzana obecnie remilitaryzacja Niemiec Zachodnich stanowi ukoronowanie akcji, mającej na celu całkowite uwolnienie się od zobowiązań zaciągniętych po drugiej wojnie światowej. Organizację Narodów Zjednoczonych, która powinna być organizacją równouprawnionych narodów, przekształcono w narzędzie polityki mocarstw zachodnich.

Jak stwierdził ostatnio Stalin — **— „Organizacja Narodów Zjednoczonych wkracza na niesławną drogę Ligi Narodów; grzebie ona tym samym swój autorytet moralny i skazuje się na rozpad".**

W tych warunkach prowadzona na całym świecie akcja na rzecz obrony pokoju nabiera dużej doniosłości prawnej, stanowi cenny wkład w postępowy rozwój prawa międzynarodowego. Apel Sztokholmski głosi bezwarunkowy zakaz użycia broni atomowej i innych środków masowej zagłady, nazywa wprost mianem zbrodniarza wojennego rząd, który pierwszy użyje tych środków. Jakkolwiek Apel Sztokholmski nie jest formalnym zobowiązaniem prawnym, zaciągniętym przez rządy, byłoby błędem mniemać, że pozbawiony jest on znaczenia prawnego. Jest on wyrazem poczucia prawnego setek milionów ludzi, którzy podpisali Apel, a z pewnością także poczucia prawnego wielu milionów ludzi, którzy z tych czy innych powodów nie mogli lub nie chcieli podpisać Apelu. Głos sztokholmski dotarł do najbardziej oddalonych zakątków globu ziemskiego: obrońcy ewentualnych podsądnych przed przyszłym międzynarodowym trybunałem karnym, nie mogliby zatem, jak to miało miejsce w Norymberdze, zgłaszać zastrzeżenia, że ich klienci byli „źle poinformowani" o istocie zbrodni wojennych.

Apel Berliński domaga się od rządów wielkich mocarstw, wyraźnego zadeklarowania swej gotowości zawarcia „paktu pokoju", traktując odmowę wzięcia udziału w rokowaniach jako dowód agresywnych zamierzeń tego rządu.

W przeżywanym obecnie okresie, który Ilia Erenburg nazywa „godziną pełną tragizmu i nadziei" — szeroka kampania na rzecz obrony pokoju posiada szczególnie doniosłe znaczenie. Nadzieję wzbudzają słowa Stalina: „pokój zostanie utrzymany i utrwalony, jeżeli narody ujmą w swe ręce sprawę utrzymania pokoju i będą broniły jej do końca".

Nigdy jeszcze ruch społeczny nie obejmował tylu zwolenników, nigdy nie realizował tak wzniosłego i szlachetnego posłannictwa, jakim jest odwrócenie groźby wojny, zapewnienie milionom ludzi możności pokojowej pracy, obrona kultury, ugruntowanie mocy obowiązującej prawa w stosunkach międzynarodowych.

Róża Luksemburg — Rok 1905

(Wybór artykułów)

W związku z 80 rocznicą urodzin Róży Luksemburg, wielkiej rewolucjonistki polskiej — ukazał się staraniem Wydziału Historii Partii KC PZPR wybór jej artykułów. Pisane głównie w 1905 r. stanowią tylko nieznaczną część ogromnego dorobku publicystycznego Róży Luksemburg z tego przełomowego okresu w historii naszego narodu i naszego ruchu robotniczego. Były one drukowane w polskiej i niemieckiej prasie robotniczej.

Z niezrównanym talentem pisarskim, z zacięciem wielkiego polityka i przywódcy proletariatu nawołuje Róża w swych artykułach do zdecydowanej, bezkompromisowej walki z caratem o wyzwolenie z jarzma absolutyzmu, wskazując, że zwycięstwo w tej walce może dać jedynie braterstwo broni polskiej i rosyjskiej klasy robotniczej, demaskuje reakcyjne, antynarodowe, ugodowe stanowisko polskiej burżuazji i zdradziecką, kontrrewolucyjną politykę PPS.

„Głośno i z naciskiem powtarzaliśmy robotnikom polskim... — pisze Róża Luksemburg w artykule „Obrachunek polityczny" — **„Proletariusz rosyjski zbudzi się do walki i powstanie potężną masą, aby wraz z nami zrzucić z siebie niewolę absolutyzmu i rozpocząć szeroką walkę o wyzwolenie zupełne spod wyzysku kapitalistycznego. Wówczas już wskazywaliśmy robotnikowi polskiemu, że proletariat rosyjski jest to jego naturalny współtowarzysz klasowy, z którym łączą go wspólne interesy i wspólne zadania polityczne".**

Toteż gdy w 1905 r. wybuchła rewolucja w Rosji, o której pisze, że ukazała „całemu światu proletariat rosyjski w samodzielnej rewolucji politycznej", gdy płomień rewolucji ogarnął Kongresówkę, SDKPiL, kierowana przez Feliksa Dzierżyńskiego, Juliana Marchlewskiego i Różę Luksemburg, staje natychmiast na czele walczącego proletariatu polskiego.

„Na pierwszy sygnał z Petersburga — pisze Róża — **pośpieszył** (proletariat polski — przyp. aut.) **nieść swoje życie w ofierze dla wspólnej walki pod wspólnym sztandarem... Wieść o rzezi petersburskiej dotarła do najodleglejszych zakątków kraju, poruszyła ona wszystkie warstwy naszego proletariatu. Związek ścisły ruchu strajkowego w naszym kraju z wypadkami w Petersburgu był wszystkim wiadomy".**

W miarę podnoszenia się fali rewolucyjnej dojrzewa idea powstania zbrojnego. W czerwcu dochodzi w **Łodzi** do zbrojnego powstania robotników, które było największym wydarzeniem w 1905 r. w Polsce.

Za przykładem partii bolszewików, SDKPiL organizuje w październiku **masowy strajk powszechny**, a w grudniu, w czasie powstania moskiewskiego, proletariat polski unieruchomił koleje w Kongresówce, uniemożliwiając rządowi carskiemu przerzucenie wojsk do Moskwy przeciwko powstaniu.

Rok 1905 był rokiem bohaterskiej walki polskiej klasy robotniczej, czołowej siły narodu polskiego o wyzwolenie narodowe i społeczne. Był to rok, w którym wzmocniło się i w ogniu walki okrzepło **braterstwo broni i solidarność proletariatu polskiego i rosyjskiego.**

* * *

Gdy wybuchła rewolucja 1905 r., która otworzyła przed ludem polskim perspektywy zrzucenia jarzma carskiego, Róża Luksemburg pisze w artykule „Dwa obozy": **„Nastąpiło to, co nastąpić musiało i na co każdy świadomy robotnik musiał być przygotowany: połączenie otwarte całej burżuazyjnej Polski z konającym absolutyzmem przeciw rewolucji robotniczej".**

Stosunek burżuazji polskiej do rewolucji potwierdził w całej rozciągłości słowa Lenina, **że burżuazja bez skrupułów zdradza interesy wolności, ojczyzny, języka i narodu, gdy stanie przed nią rewolucyjny proletariat.**

Czołowy przywódca Narodowej Demokracji (endecji), Roman Dmowski, w nienawiści swej do rewolucji, do walki proletariatu polskiego przeciw caratowi posuwał się aż do denuncjacji i kierował, nie przebierając w środkach, wszystkimi akcjami narodowej demokracji, mającymi na celu zduszenie rewolucji. Postawę polskiej burżuazji, haniebną postawę zdrady narodowej, sformułował on w liście do Zygmunta Miłkowskiego pisząc, **że przeciwko rewolucji „zmuszeni jesteśmy walczyć na noże".**

Nie były to tylko słowa. Z ręki opryszków Dmowskiego ginęli bojownicy rewolucyjni. Czołowy przedstawiciel burżuazji oficjalnie proponował rządowi carskiemu pomoc w tłumieniu ruchu robotniczego, pomoc w ujarzmieniu ludu polskiego. Po krwawych starciach 1-majowych w Kongresówce, w których zginęło wielu robotników, **„burżuazja nasza oświadczyła rządowi carskiemu** — pisze Róża Luksemburg — **oto śpieszymy zapewnić cię nazajutrz po mordowaniu naszych robotników, że mimo tych mordów nie przestałeś być dla nas rządem panującym, że cię uznajemy dalej za pana kraju, sędzię najwyższego, za postawioną nad nami od Boga prawną władzę!"**

W czasie słynnych, wiosennych strajków szkolnych, które przechodziły pod hasłem wprowadzenia nauczania w języku polskim, mianowania nauczycieli i kierowników Polaków, zniesienia wszelkich ograniczeń i różnic przy przyjmowaniu do szkół — poważną rolę odegrała SDKPiL. Dążyła ona do powiązania strajków szkolnych z ogólnym ruchem rewolucyjnym. Wtedy to **arcybiskup Popiel,** autorytet polskiej burżuazji i obszarnictwa, wystąpił z pismem pasterskim, przeciwstawiając się tym strajkom.

„Burżuazja polska znowu była jedyną zakałą rewolucji — pisze Róża Luksemburg — **sromotnie błagającą i żebrzącą u progu tego rządu, na który cały świat cywilizowany plwał ze wzgardą".**

Ten wrogi front burżuazji polskiej przeciwko rewolucji miał wiernego pomocnika i dużą oporę w zdradzieckiej, antynarodowej prawicy PPS.

Róża Luksemburg pisała:

„PPS przez 12 lat starała się wszelkimi siłami, wszelkimi sposobami odwieść robotnika polskiego od walki o wolność polityczną w Rosji. Przez 12 lat starała się ona przez zohydzenie i oczernianie rosyjskiego ludu, rosyjskiej socjaldemokracji odwieść robotnika polskiego od wspólności politycznej, od połączenia z rosyjskim. Przez lat 12 więc cały duch roboty PPS skierowany był na to, aby przeszkodzić nastąpieniu tej rewolucji ludu robotniczego, jaką dziś przeżywamy, aby uniemożliwić tę rewolucję".

Tak jak wielką była miłość Róży Luksemburg do ludu, tak wielką była jej nienawiść do tych, którzy pod socjalistycznymi frazesami oszukiwali naród, którzy wyrzekli się walki o narodowe i społeczne wyzwolenie Polski.

W walce z PPS-owskim szowinizmem i nacjonalizmem Róża wykazywała, że interesy rzeczywiście narodowe, polskie, są nierozerwalnie związane ze wspólną walką proletariatu polskiego i rosyjskiego o obalenie caratu, tylko bowiem obalenie caratu może przynieść wyzwolenie narodowi polskiemu.

„Robotnicy rozmaitych narodowości i wyznań — pisze ona w artykule „Na temat „Stu narodów" — **byli jedną duszą w walce przeciwko caratowi, wszyscy czuli, że w Petersburgu krew z krwi ich się leje i pomszczona być musi. A przez to samo walczyli najlepiej nie tylko o swoje interesy proletariackie, lecz zarazem i o narodowe interesy swych ludów".**

W latach rewolucji 1905 roku prawica PPS czynnie występowała przeciwko rewolucji. Nawet podczas walk czerwcowych w Łodzi prawica PPS nie odpowiedziała na wezwanie Komitetu Strajkowego do przyłączenia się do strajku powszechnego. Na barykadach Łodzi agitatorzy z piłsudczykowskiej PPS namawiali robotników, aby powrócili do pracy. Ale proletariat polski — jak pisze Róża — pokazał swoją postawą, że **„nauki propagujące od lat odrębność i rozterkę narodową i polityczną między polskim i rosyjskim robotnikiem, poszły w las, były głosem wołającego na puszczy".**

W miarę narastania rewolucji doły PPS stawały w jednym szeregu z walczącym proletariatem, zrozumiały słuszność hasła SDKPiL, wspólnej walki proletariatu Polski i Rosji i na tej właśnie bazie powstawał wspólny front walki robotników z SDKPiL i PPS, a następnie doszło do rozłamu w PPS i utworzenia PPS-lewicy.

Podczas wydarzeń grudniowych przywódca galicyjskiej socjaldemokracji, ściśle związanej z PPS — Daszyński, wystąpił przeciwko strajkom powszechnym i walkom rewolucyjnym. Róża Luksemburg odpowiedziała na wystąpienie Daszyńskiego w artykule pt. „List otwarty" pana Daszyńskiego czyli PPS na rozdrożu":

„W tej przełomowej chwili rewolucji — czytamy — odzywa się głos z obozu socjalizmu, zohydzający wszystko, co dotychczas było i jest wiarą walczącego proletariatu polskiego i całej rewolucji robotniczej w Polsce".

Komu jest potrzebne wystąpienie przeciwko rewolucji, przeciwko strajkom powszechnym, które odegrały rolę najpotężniejszego oręża w walce rewolucyjnej robotników? Odpowiada na to Róża Luksemburg:

„Występować przeciw strajkom powszechnym może tylko ktoś komu zależy na uratowaniu za wszelką cenę absolutyzmu w Rosji i na zgubieniu ruchu robotniczego".

Antyrewolucyjne, antynarodowe stanowisko PPS wypływało z jej zaprzedania się polskiej burżuazji.

„To wszystko, co głosili narodowi demokraci przeciwko rewolucji, czym zwalczali rewolucyjnych robotników polskich — to wszystko powtórzone jest w „Liście otwartym Daszyńskiego" — pisze Róża Luksemburg.

* * *

Zapoznanie się każdego z nas z wyborem artykułów uczyni nam postać Róży Luksemburg jeszcze bliższą i droższą. Mimo swej błędnej postawy w wielu sprawach, Róża Luksemburg była **orłem walki rewolucyjnej, uosobieniem ofiarności w walce z absolutyzmem carskim, burżuazją antynarodową i zdradziecką PPS.** W tym duchu wychowywana była SDKPiL, która w rewolucji 1905 r. reprezentowała naród polski, broniła jego spraw i walczyła bohatersko o jego wyzwolenie.

BRONISŁAW TROŃSKI.

Wsiewołod Wiszniewski

Zmarły parę dni temu wybitny dramaturg radziecki, Wsiewołod Wiszniewski, był wzorem artysty - bolszewika. Jako kilkunastoletni chłopiec wstąpił on do tworzącej się właśnie Armii Czerwonej, brał udział w operacjach wojennych Pierwszej Armii Konnej i w desancie floty Morza Azowskiego w walkach z wojskami Wrangla.

W okresie Wielkiej Wojny Narodowej widzimy Wiszniewskiego w bohaterskim Leningradzie. Potem — w 1945 roku — z pierwszymi oddziałami Armii Radzieckiej wchodzi do zdobytego Berlina. Podczas procesu norymberskiego zdaje sobie sprawę z tego, że nie wszyscy winowajcy siedzą na ławie oskarżonych...

We wszystkich utworach Wiszniewskiego — tak publicystycznych jak i dramatycznych — przebijają wyraźnie namiętne uczucia artysty rewolucyjnego. Patos wydarzeń rewolucyjnych charakteryzuje pierwszy wybitny utwór Wiszniewskiego „PIERWSZA KONNA". Tematem tego dramatu, napisanego z wielkim wyczuciem potrzeb sceny, są sprawy prostych ludzi, zrodzonych przez Wielką Rewolucję Październikową. Bohaterami jego są bolszewicy, którzy zespalają masy ludowe wielką siłą idei, żelazną wolą, przekonaniem o słuszności sprawy, o którą walczą.

„OPTYMISTYCZNA TRAGEDIA", święcąca ostatnio wielkie triumfy na scenach francuskich i niemieckich, odznacza się patosem politycznym i realistyczną prawdą, zawartą w akcji i postępkach głównych jej postaci.

Scenariusz „MY Z KRONSZTATU" stał się artystyczną kanwą dla filmu pod tym samym tytułem, będącego jednym z najwybitniejszych dzieł kinematografii radzieckiej w okresie przed drugą wojną światową. Stanowi on dalszy krok naprzód w stałym rozwoju talentu pisarskiego Wsiewołoda Wiszniewskiego. Punktem kulminacyjnym w twórczym dorobku tego dramaturga można by nazwać sztukę „NIEZAPOMNIANY ROK 1919", odznaczoną Nagrodą Stalinowską pierwszego stopnia (w 1949 roku) i graną już również na polskich scenach.

Sztukę tę charakteryzuje dojrzałość artystyczna i trafność ujęcia wielkich wydarzeń historycznych z politycznego punktu widzenia. Już tytuł utworu mówi o tym, że rok 1919 nie był zwykłym sobie rokiem, że był to rok niezapomniany, gdyż w roku tym w walce z interwentami rozstrzygał się los młodej republiki socjalistycznej. Niezapomnianym jest dla Wiszniewskiego wysiłek narodu radzieckiego i rola wodzów rewolucji — Lenina i Stalina. Ostatnia sztuka Wiszniewskiego pokazuje nam strategiczny geniusz towarzysza Stalina, obalający stare kanony tak zwanej „nauki wojskowej".

Przedwczesna śmierć pisarza jest wielką stratą dla literatury radzieckiej, literatury realizmu socjalistycznego, służącej sprawie budowania komunizmu w Związku Radzieckim i lepszej przyszłości dla wszystkich narodów kuli ziemskiej.

E. M.

Tkactwo i wycinanki ludowe

Na terenie województwa łódzkiego spotykamy najrozmaitsze rodzaje artystycznej twórczości ludowej. Najbardziej ciekawe jest na tym terenie tkactwo ludowe. Niemal w każdym powiecie naszego województwa istnieją tkackie środowiska twórcze, oparte o tradycje regionalne.

Urządzona w lutym w Spółdzielni Pracy Związku Polskich Artystów Plastyków Wystawa Sztuki Ludowej reprezentowała dwa rodzaje zainteresowań artystycznych wsi: **tkactwo i wycinankarstwo.** Obydwa te rodzaje sztuki są w pojęciu artystycznym zjawiskiem malarskim, ponieważ operują kolorem i jego zestawieniami.

Wystawa miała charakter poglądowy. Pomyślana była w ten sposób, że zarówno wartości artystyczne wzoru, jak i jego rodzaj można było porównać na przestrzeni 70 lat. Na przykładzie wzorów tkanin starych i nowych, widzieliśmy wyraźnie jaka jest między nimi różnica pod względem artystycznym. W poszcze-

gólnych ośrodkach tkackich obok typowych wzorów lokalnych istnieją wzory obce, przeniesione w całości z innego środowiska, jak np. z Czarnocina do gm. Podolin i Łaznowa, lub też częściowo lub całkowicie przerobione wzory łowickie, względnie opoczyńskie, przystosowane do miejscowych upodobań. Różnice pomię-

dzy tymi wzorami widać jasno i wyraźnie, zwłaszcza w trzech powiatach: Brzeziny, Piotrków i Radomsko. Środowiska tkackie w tych powiatach to gm. Łaznów, Golesze, Bogusławice, Podolin, Uszczyn, Krzyżanów, Masłowice, Zakrzówek i Zawada.

Wystawa powinna wywrzeć wpływ na tkactwo artystyczne. Pokazane na niej wzory mogą posłużyć za podstawę do masowej produkcji, która w dużej mierze może przyczynić się do spopularyzowania wartości artystycznych wsi, zwłaszcza jeśli chodzi o zapaskę, którą noszą chętnie również kobiety miejskie.

Drugim wielkim zainteresowaniem malarskim naszej wsi są **wycinanki.** W województwie łódzkim mamy dwa duże środowiska tej sztuki ludowej: w Łowiczu i w Rawie Mazowieckiej, mniejsze natomiast: w Sieradzu, Piotrkowie i w Brzezinach. Środowiska te są od siebie niezależne i zindywidualizowane, jeżeli chodzi o wartości artystyczne. Niektóre, jak np. Piotrków i Brzeziny, ciążą ku regionowi rawsko-mazowieckiemu i dla tego na wystawie widzimy je razem.

Region rawsko-mazowiecki miał jeszcze do niedawna tylko dwa duże ośrodki wycinankarskie: Inowłódz i Rzeczycę z 15 i 17 autorkami. Po ostatnim konkursie w jesieni ub. roku powstał jeszcze jeden, bardzo ciekawy i różniący się od pozostałych ośrodek łęgonicki w gm. Góra, gdzie pierwszymi autorkami wycinanek zostały Zofia Bigos i Helena Dziuba.

Wycinanki łęgonickie to przeważnie mały kwadracik 14 cm., misternie wystrzyżony z form geometrycznych, lub motywów roślinnych, albo tzw. „rózga", bardzo delikatna w formie i szlachetna w kompozycji.

W środowisku rzeczyckim i inowłodzkim poza „rózgą" i „kółkiem" wycinane są jeszcze „szlaczki" i „zielka". Wycinanki są cięte z połowy arkusza papieru kolorowego i z ćwiartek arkusza, również złożonego (dwu-, 4-, 6-, a nawet 8-krotnie).

Wycinanka rawsko - mazowiecka jest jednobarwna, przeważnie w kolorach ciemnych: czarnym, granatowym, zielonym i fioletowym. Najlepszymi wycinankarkami w ośrodku inowłodzkim są Eleonora Madzio, Julia Ośniecka, Józefa Siwkowa i jej córka, Janina Przyborkowa oraz Agata Sobolewska. W ośrodku rzeczyckim: Antonina Legutowska, Maria Wieteska, Helena Gwizdoń i Maria Marzyjanek.

Sztuka ludowa, jak widać, nie jest już dziś „anonimową". Liczne nagrody, dyplomy i listy pochwalne **świadczą o należytej ocenie przez władze Polski Ludowej twórczości chłopa małorolnego, o docenianiu ważności i doniosłości znaczenia tych wartości artystycznych we wszystkich przejawach twórczych, czy to w tkactwie i wycinankarstwie, rzeźbie lub pisankach, w garncarstwie i w innych działach sztuki ludowej. Wystawa w Spółdzielni Pracy ZPAP należała do tych imprez, które są wyrazem opieki i troski naszych władz o rozwój i poziom sztuki ludowej.**

CH. ZIELIŃSKI

Na półce z książkami

MAŁGORZATA FORNALSKA. Krótka monografia pióra Teodory Feder zapoznaje nas z życiem i pracą bohaterki narodu polskiego, bojowniczki o zrealizowanie szczytnych ideałów komunizmu.

O ROLI KOBIET W WALCE O SOCJALIZM. Broszura ta, wydana jako pozycja Biblioteki Klasyków Marksizmu-Leninizmu, zawiera nie drukowane na ogół jeszcze w języku polskim artykuły i przemówienia Lenina i Stalina (względnie ich fragmenty), poświęcone sprawie kobiecej. Walka o wyzwolenie kobiet jest dla Lenina i Stalina częścią walki o wyzwolenie uciśnionych mas pracujących. Zamieszczone w zbiorku wypowiedzi uczą nas patrzeć na masy kobiece, jako na źródło ogromnej siły, która winna zmobilizować się do walki i pracy w celu stworzenia lepszego jutra ludzkości.

KOBIETY NOWEJ POLSKI. W tych dniach ukazał się na półkach księgarskich wydany przez „Książkę i Wiedzę" zbiór krótkich monografii współczesnych kobiet polskich, które

biorą czynny udział w budowaniu socjalizmu w naszym kraju. Historia życia Marcjanny Fornalskiej, Anieli Kałuży, Eugenii Kozłowskiej, Czesławy Kaczorowskiej, Oli Maciejewskiej i kilkunastu innych kobiet, świadczy o tym, że w Polsce Ludowej kobiety zajęły należne im miejsce w życiu społeczeństwa.

PISMA WYBRANE MARII KONOPNICKIEJ. „Książka i Wiedza" przygotowuje obecnie ośmiotomowe wydanie nowel, poezji i fragmentów publicystycznych autorki. „Pan Balcer w Brazylii". W planie wydawniczym tej Spółdzielni przewidziane jest również pięciotomowe wydanie PISM NARCYZY ŻMICHOWSKIEJ, wybitnej pisarki i działaczki demokratycznej (obejmuje ono najlepszą powieść Żmichowskiej „Pogankę").

Los kobiety amerykańskiej

Naród amerykański cierpi nie tylko ucisk ekonomiczny, ale i polityczne bezprawie. Niedawno temu kobiety amerykańskie obchodziły setną rocznicę pierwszego zjazdu kobiet (w lipcu 1848 roku), na którym niewielka grupa czołowych działaczek wystąpiła z deklaracją o równouprawnienie kobiet. Dziś **tak samo, jak przed przeszło stu laty, Amerykanki zmuszone są walczyć o swoje prawa ekonomiczne i społeczno-polityczne.** W „Deklaracji Kobiet 1948 r.", w której współczesne kobiety amerykańskie zwracają się do kobiet 2048 roku, znajdujemy następujące słowa: „Oswobodzimy naszą płeć i wszelkie rasy od ekonomicznych, politycznych i socjalnych kajdan, w których jeszcze tkwimy, mimo że już sto lat temu, kobiety 1848 roku, rozpoczęły swą upartą walkę o uwolnienie się od tych kajdan".

Kajdany różnic ekonomicznych, politycznych i socjalnych skuwają amerykańskie kobiety i są bezspornym argumentem przeciwko chełpliwym i zakłamanym twierdzeniom propagandystów „demokracji" i „swobody" za oceanem. Kobiety tamtejsze, podobnie, jak w dalekiej przeszłości, są dziś zmuszone walczyć o równość płac przy równej pracy, o zabezpieczenie sprawiedliwej, minimalnej stawki, o otrzymanie równorzędnych stanowisk z mężczyznami, o równe możliwości nauki oraz pracy w instytucjach państwowych itp.

W roku 1920 kobiety amerykańskie uzyskały prawo głosu. Był to rezultat długiej i upartej walki. Mimo to również obecnie w dalszym ciągu nie są one uważane za równouprawnionych obywateli.

Matka, żona, gospodyni — to jedynie ma być zadaniem kobiety. Tylko 6 kobiet jest w Stanach Zjednoczonych członkami Izby Reprezentantów, ani jedna kobieta nie wchodzi w skład senatu. Tylko jedna kobieta zajmuje stanowisko burmistrza miasta Sacramento (Stan Kalifornia). W 13 stanach kobiety nie mogą być zaliczone w poczet sędziów przysięgłych, nie mają one tych samych praw, co mężczyźni, jeżeli chodzi o wyższe studia na uczelniach prawniczych, medycznych, technicznych itp.

Brak jest w Stanach Zjednoczonych jakiegokolwiek ustawodawstwa, biorącego pod uwagę prawo otrzymania jednakowej zapłaty za jednakową pracę. Pozwala się przedsiębiorcom na wielką samowolę w stosunku do opłat za pracę kobiet.

Niska zapłata za pracę kobiet jest środkiem do spotęgowania eksploatacji robotników. Przedsiębiorcy z jednej strony posługują się istnieniem taniej, kobiecej siły roboczej, aby zmniejszyć stawki mężczyznom, z drugiej zaś strony nabijają sobie kieszenie pieniędzmi, należnymi kobietom.

Według danych ministerstwa pracy **17 milionów pracujących kobiet amerykańskich otrzymuje zarobek, który średnio jest o 40 procent niższy od zarobków mężczyzn.**

W 16 stanach pozwala się na to, że przedsiębiorcy zmuszają kobiety do pracy ponad 8 godzin dziennie, ponad 50 godzin na tydzień.

Niektóre ustawy, wydane w stosunku do kobiet, **są sprzeczne z jakimikolwiek ustawami społeczeństwa ludzkiego.**

W niektórych stanach, ustawy o małżeństwie faktycznie pozwalają utrzymywać żony na prawach niewolnic.

Oprócz ogólnych ograniczeń, dotyczących wszystkich kobiet, **kobiety mniejszości narodowych poddane są w Ameryce podwójnej i potrójnej dyskryminacji.** Dostają one najgorszą pracę i najniższą pensję nie tylko w porównaniu z białymi mężczyznami, ale i z dyskryminowanymi czarnymi mężczyznami i białymi kobietami. Kobiety murzyńskie są na przykład pozbawione prawie wszelkiej możliwości wyższych studiów, zostania członkiem sądu przysięgłych itp. Wśród kobiet zajmujących stanowiska polityczne w Stanach Zjednoczonych nie ma ani jednej murzynki. Jakiekolwiek wyniesienie przedstawicielki kolorowej ludności na ważniejsze stanowisko społeczno - polityczne byłoby bowiem ocenione jako naruszenie „przyzwoitości rasowej", jako wyzwanie, rzucone panującej rasie anglosaskiej.

Tak rasizm hitlerowski, jak i amerykański wyrosły z jednego pnia — jest nim ustrój kapitalistyczny, ustrój wyzysku człowieka przez człowieka, ustrój, w którym godność ludzka ma być rzekomo przywilejem jedynie garstki „wybranych" (czasem nazywają się oni „nadludźmi"). Czyż trzeba przypominać osławione hitlerowskie „trzy K", skazujące kobietę na kuchnię, dzieci i kościół (Küche, Kinder, Kirche)?

Los kobiety amerykańskiej — to najwyraźniejszy dowód coraz bardziej zwiększającej się faszyzacji życia społecznego i politycznego w Stanach Zjednoczonych. W porównaniu z tym, jakże inaczej przedstawia się sytuacja kobiety w Związku Radzieckim, gdzie dzięki zwycięstwu Wielkiej Rewolucji Październikowej — przed kobietami radzieckimi otworzyły się nieograniczone możliwości pracy, nauki, aktywnego udziału w życiu społecznym i politycznym kraju.

Z osiągniętego przez nie zwycięstwa, ze zdobyczy kobiet krajów demokracji ludowej, kobiety krajów kapitalistycznych i kolonialnych czerpią siłę do dalszej walki o równouprawnienie, o wyzwolenie społeczne i polityczne.

PODŻEGACZE WOJENNI POD PRĘGIERZEM

Nowy cykl prac Kukryniksów

W salach Galerii Tretiakowskiej urządzono doroczną Wszechzwiązkową wystawę Sztuki za rok 1950. Przez sale wystawowe przepływają codziennie tłumy publiczności. Wielkim, niesłabnącym powodzeniem cieszy się m. in. dział grafiki satyrycznej. Zwiedzający z zainteresowaniem oglądają tu eksponaty, które wyszły spod pióra i pędzla satyryków radzieckich — tego bojowego oddziału radzieckiej plastyki na froncie walki o pokój.

Szczególne zainteresowanie budzi cykl rysunków Kukryniksów (Kuprianowa, Kryłowa, Sokołowa) pt. „Podżegacze wojenni". Są to karykatury głównych amerykańskich i angielskich zbrodniarzy wojennych, świeżo upieczonych pretendentów do panowania nad światem. To Truman, Churchill, Attlee, Dulles, Marshall, Tito, Harriman i Mac Arthur. Tych 8 karykatur — to 8 siarczystych policzków, wymierzonych sforze Wall - Street przez radziecką satyrę polityczną.

Według słynnego określenia Maksyma Gorkiego „karykatura jest niezmiernie ważną i pożyteczną pod względem społecznym sztuką kreślenia rozmaitymi sposobami — ale zawsze w sposób widoczny „gołym okiem" — grymasów na czcigodnym obliczu współczesnych bohaterów lub też kandydatów na bohaterów (mam na myśli hitlerów wszelkiego autoramentu)... Grymasy te — podkreśla Gorki — z trudem dostrzega „gołe oko", bowiem — jak wiadomo — nader często i nader zręcznie wewnętrzna ohyda maskuje się zewnętrzną przystojnością. Ostre i wnikliwe spojrzenie karykaturzysty umie dostrzegać i doskonale ujawniać tę sprzeczność między zewnętrzną powłoką, a wewnętrzną istotą".

Satyryczna spostrzegawczość, o której mówi Gorki, cechowała zawsze Kukryniksów.

W nowej serii zjadliwych portretów satyrycznych trzej karykaturzyści postawili sobie za zadanie ujawnić całą ohydę wewnętrznej istoty współczesnych „hitlerów wszelkiego autoramentu". Trafność psychologiczna i satyryczna tych rysunków jest tak silna, że po ich obejrzeniu trudno sobie wyobrazić modele w inny sposób, niż widnieją one na rysunkach.

W karykaturach tych zwraca uwagę niezwykła oszczędność środków wyrazu. Artyści rezygnują ze zbytecznych akcesoriów i ograniczają się do paru przemyślanych szczegółów, ześrodkowując całą uwagę na wyrazistej charakterystyce psychologicznej. Przedstawiają oni nie umowne typy „rekinów imperializmu", nie tygrysy i szakale w ludzkiej skórze, ale zupełnie konkretne osobistości, zupełnie realnych i w gruncie rzeczy małych ludzi, wysuniętych z woli Wall Street na czołowe stanowiska w imperialistycznej machinie wojennej. Stoją oni u steru władzy w wielkich krajach kapitalistycznych, w rzeczywistości jednak są to jedynie nędzni i nieporadni statyści na historycznej scenie.

I w ten właśnie sposób, z zachowaniem umiaru artystycznego i właściwej skali politycznej, demaskują Kukryniksy wszystkich tych prezydentów, premierów i generałów, jak gdyby prześwietlając ich bezlitosnymi promieniami swego satyrycznego „rentgena".

Weźmy dla przykładu karykaturę Trumana. Staje przed nami jak żywy ten świętoszek o wyglądzie starszego subiekta ze sklepu bławatnego. Gestem pełnym namaszczenia wyciąga przed sobą uschłą oliwną gałązkę pokoju, wstawioną dla wygody w rękojeść szabli. Jednakże ten oficjalny pokojowy rekwizyt, przeznaczony na użytek publiczny, nie jest w stanie wprowadzić kogokolwiek w błąd. O bardzo swoiście pojmowanej „pokojowości" Trumana świadczy ciężka bomba, którą prezydent niezręcznym gestem ukrywa za plecami.

Albo też opasły Churchill, niby bukłak, wypełniony po brzegi nienawiścią i alkoholem. Pierś jego zdobi — niby brosza — maska szalonego fuehrera, którego śladem kroczą obecnie nowi podżegacze wojenni. Histerycznie zaciska pięści, wymachuje cygarem — pochodnią podpalacza i wydaje się, że tylko patrzeć — kiedy nadęty, niby olbrzymia ropucha, pęknie.

Czarnymi źrenicami w kształcie faszystowskiej swastyki patrzą na nas wybałuszone ślepia „jugosłowiańskiego fuehrera". Kukryniksy uwypuklili w twarzy Tito rysy, które upodobniają go łudząco do Goeringa. Pokryte pierścieniami palce mordercy ściskają odziedziczony po Hitlerze topór faszystowski.

Niemniej wyrazisty jest portret satyryczny generała - sadysty, Mac Arthura. Krew niewinnych ofiar Korei ścieka z ostrza ogromnego topora w rękach tej tchórzliwej bestii, która mści się na cywilnej ludności za fiasko amerykańskiej awantury.

* * *

Rośnie wielki obóz bojowników o pokój. W sercach milionów ludzi dobrej woli narasta sprawiedliwy gniew przeciwko ludobójczym zamysłom amerykańsko - angielskich agresorów.

Nadejdzie dzień, kiedy potężna ręka miłujących pokój narodów posadzi podżegaczy na ławie oskarżonych.

Być może w dniu tym, podobnie jak ongiś w Norymberdze, Kukryniksy wraz z innymi karykaturzystami radzieckimi będą mieli okazję osobiście sprawdzić podobieństwo na rysowanych przez siebie portretów.

BORYS JEFIMOW

Amerykański tromBONN

Jak sobie pościelesz...

Nie siejcie kumie — rzekł Roch do Jana
także i wieprzków nie kontraktujcie.
Wojna za pasem jest murowana,
więc nic nie róbcie, zdrowia szanujcie...

Jan nie posłuchał Rocha, siał żyto,
sadził kartofle w spokojne czasy.
Wychował cztery prosiaki przy tym,
więc je codziennie obiad z okrasą.

A Roch jałowe chlipie jedzenie,
Oto przykładne macie wyniki:
Jan słuchał głosu swego sumienia,
a Rochem rządził — „Głos Ameryki".

BRONISŁAW MAJTCZAK

Horst Lommer

Prawdziwy Europejczyk

Prawdziwego Europejczyka produkuje się seryjnie między Łabą a Renem. Składa się on ze strachu, uprzedzeń i przygotowań do nowej wojny.

Prawdziwy Europejczyk (nazywany również tzw. „człowiekiem zachodnim") jest gotów bronić Zachodu, mimo, że nikt Zachodu nie atakuje. Do Zachodu zalicza on i bliski Wschód (Turcję), a także Japonię i Filipiny. Do Zachodu nie zalicza natomiast Zachodu, nie objętego wpływami nieeuropejskimi.

Prawdziwy Europejczyk walczy o jedność Europy i o podział Niemiec. Jest on gotów handlować z Nową Gwineą i Honolulu, ale nie z Saksonią, czy Turyngią.

Prawdziwy Europejczyk marzy o paktach wojskowych, liniach strategicznych i bombie atomowej. Opierając się na zachodnich tradycjach, uważa Europę za najwłaściwsze pole bitwy dla przyszłej wojny.

Prawdziwy Europejczyk jest świadom tego, że prawdziwe serce Europy bije w Ameryce, dokładnie pod portfelem magnatów Wall Street. Słysząc jak ono bije marzy o tym, aby móc się bić za to serce.

(Wg „Weltbuehne)

„Złota młodzież"

Harcują po lokalach,
„szumią" na ulicy, —
nie dają przejść spokojnie
żadnej uczennicy.
Swym „beztroskim gwarem"
napełniają parki, —
strzelają dowcipem
aż przechodzą ciarki . . .
Daje forsę papcio,
ciotunia lub stryjek, —
nie pracują lenie
nad niczym — a żyją!
Bylibyśmy niesłusznie
pesymizmu bliscy,
sądząc, że to jest ogół,
że tacy są — wszyscy.
W fabrykach przy warsztacie
stoi inna młodzież —
ofiarna — i świadoma
swych zadań na co dzień.
W biurach, szkołach, uczelniach
wielu ich policzysz,
młodych ludzi — Ludowej
Polski budowniczych.
Oni pracą, nauką
— bez krzyku, awantur —
wytrzebią w naszym kraju
różnych bumelantów.

TADEUSZ GIGGIER

Z redakcyjnej poczty

Prawdziwa wiadomość

Ja, Obywatelu Redaktorze, ze skargą na obsługę sklepów PSS, MHD, LT i PDT. Chodzę tam od kilku dni i sprawdzam: mąkę macie? cukier macie? mięso macie? ryż macie? kreton na sukienkę macie? itd. I proszę sobie wyobrazić moje oburzenie: wszystko jest, wszystko mają.

Bardzo mi to przeszkadza w rozpowszechnianiu prawdziwych wiadomości „Głosu Ameryki". Bo tam wyraźnie przecież mówią, że nic w Polsce nie ma, głód, bieda i w ogóle ludzie nago chodzą.

MARGERITA PYPEĆ
słuchaczka „Voice of America".

W sprawie suchych dni

Ja bym chciał poruszyć sprawę niejakich „suchych dni". Czy by, proszę redakcji, nie można tutaj trochę pofolgować? Ze względu, ma się rozumieć, na charakter Łodzi. Samo miasto poniekąd suche, wody brak, czy wobec tego jest słuszne ograniczać dopływ wódki? Ja wiem, że bardzo dużo ludzi jest z tego zadowolonych, ale czy to jest element świadomy, który wie, co znaczy prawdziwe pragnienie?

ANATOL RYBKA
ul. Pipermentowa Nr 7

Brak opieki nad racjonalizatorami

Pisze się u nas dużo o opiece nad racjonalizatorami, a tymczasem jak człowiek wymyśli jakieś udoskonalenie, przykrość go za to spotyka. Tak było np. u nas w Zakładzie Lecznictwa Pracowniczego, kiedy usprawniliśmy obsługę interesantów, stosując metodę odsyłania. Polega ona na tym, że gdy się do nas zgłasza jakiś ubezpieczony, kierujemy go do punktu, z punktu do ośrodka, z ośrodka do rejonu, z rejonu do centrali i tak dalej, dopóki się facet nie odczepi. Doskonały ten pomysł pozwalał nam urzędować na bieżąco. Niestety, zamiast poparcia i opieki spotkał nas zarzut, że jesteśmy bezdusznymi biurokratami i że gdy tak dalej będziemy usprawniali pracę, to sami zostaniemy odesłani na t.zw. zieloną trawkę. Fakt ten nas zachęcił bardzo do dalszej wynalazczości.

HILARY SUSZKA
starszy referent

Z powodu dziecinnych żartów

W pierwszych słowach listu mego zapytuję: jesteśmy dziećmi jednej matki, czy nie? Bo jeśli tak, to dlaczego na drzwiach mojej chałupy wymalowano napis: „tu mieszka wróg Polski Ludowej". A ja przecież nie jestem żaden wróg, tylko przyjaciel. Najlepszym tego dowodem, że jeśli chodzi czy to o przydział nawozów czy też inną pomoc państwową, to zawsze się staram brać, choć nie zawsze mi się to udaje.

A co do tych głupich 20 kwintali żyta, 10 kwintali pszenicy i 18 kwintali owsa, co to je trójka gromadzka znalazła ukryte w ogrodzie — to nieporozumienie. Dzieci posiadam małe, w chowanego ze zbożem się zabawiły, po prostu z pustoty i dla żartów. A trójka na żartach się nie zna i zaraz: huzia, skup sabotujesz, kułaku jeden! A jaki ja kułak, proszę redakcji? Dłoń mam zawsze otwartą i — jak już powiedziałem — brałbym tylko i brałbym.

MACIEJ ZDZIERA
gospodarz odpowiedzialny na 15 ha.

Niedostateczna troska o zdrowie

Zrobił mi się, proszę redakcji, odcisk czyli nagniotek na kciuku lewej nogi, więc, ma się rozumieć, jako człowiek świadomy spieszę zaraz do lekarza po zwolnienie z pracy. Bo z nagniotka łatwo o wrzód, a z wrzodu o zakażenie, a za każenie, — to śmierć. I tu muszę się poskarżyć: zwolnienia nie dostałem, a kiedy prosiłem o interwencję w tej sprawie w radzie zakładowej, powiedzieli ze śmiechem: ej, ty bumelancie, kombinujesz tylko, jak by się urwać od roboty!

Więc ja pytam: czy to jest właściwe podejście do człowieka chorego i dlaczego rada zakładowa u nas nie dba o zdrowie mas pracujących?

ZYGMUNT ŁAZIK
Zielony Rynek Nr 5

Zagęszczone mieszkanie

Bardzo mi się nie podoba to zniesienie wyłączeń mieszkaniowych. Bądź co bądź miało się do tej pory te 5 skromnych pokoi, a teraz mogą się przyczepić. Chociaż lokal jest bardzo zagęszczony. Bo w jednym pokoju ja, w drugim żona, w trzecim teściowa i kanarek Grześ, w czwartym pies Pufik i kotka sjamska, a piąty gościnny. Jak ktoś przyjdzie w odwiedziny, żeby potem nie plotkował, że w Łodzi jest głód mieszkaniowy.

Prawda, że wszystko w porządku? Tylko, czy zechce to uznać oddział kwaterunkowy?

KAROL MARKOWSKI
użytkownik lokalu wyłączonego.

Szczedrin — aktualny

Głęboko rewolucyjna treść ideowo-artystyczna twórczości Sałtykowa Szczedrina, największego satyryka literatury światowej XIX wieku, nie utraciła swojej siły i ostrości również w naszych czasach. Satyryczne postacie Sałtykova-Szczedrina — Ugrium-Burczejew, Gołowlewowie, Derunow, Pompadurowie — są typowymi dla współczesnej rzeczywistości społecznej Ameryki, Anglii, Francji i innych krajów kapitalistycznych.

MÓWCA Z WASZYNGTONU

„...Przemówienie swoje zakończył w ten sposób: „stawiam wniosek, aby podzielić wszystkich ludzi na trzy kategorie: pierwszą zrujnować, drugą zniszczyć, trzecią natomiast pod konwojem policji osiedlić w jej nowych miejscach zamieszkania, roztaczając nad nią surowy nadzór".

(„PRZYCHYLNE PRZEMÓWIENIA").

TRYGVE LIE

„A ja mimo to pamiętam jaśnie pańską łaskawość... zdarzało się czasem, że szyję miesiąc, dwa i trzy, nie prostując krzyża, dopóki całego domu nie obszyję".

(„DROBNOSTKI ŻYCIA").

EISENHOWER

„...Nie bacząc na to, że Rededia nie wygrał ani jednej poważnej bitwy, sława jego, jako dowódcy, zdążyła się utrwalić".

(„WSPÓŁCZESNA IDYLLA").

PODŻEGACZE WOJENNI —

„W ogóle odznaczają się oni fatalistyczną skłonnością przekształcenia świata w pustynię oraz kompletnym niezrozumieniem tych następstw, jakie może pociągnąć za sobą tego rodzaju „postępowanie administracyjne".

(„POMPADUROWIE")

W. L. Brudziński

Fraszki

RACHUNEK

Między faktami w polityce
Jakiś wzajemny bywa stosunek:
Pakt atlantycki, więc uczestnicy
Muszą zapłacić słony rachunek

TITO

Tito wciąż wygłasza mowy,
Grozi, złości się i pieni.
Taki fuehrer kieszonkowy
(Bo u Trumana w kieszeni).

Za wierną służbę

„Nadzwyczajne położenie"

W nowojorskich sklepach z zabawkami nie ujrzymy więcej pluszowych niedźwiadków. Zamiast nich na ladach lśni chłodna stal rewolwerów. Nie zobaczysz już wielkich, poczciwych słoni. Obecnie na małoletnich klientów skierowane są groźne lufy armatnie. Nie ma więcej niebieskookich lalek, naiwnie wołających cienkimi głosikami „mama" — zamiast nich huczą motorkami małe czołgi.

Obecnie w USA wygnano z magazynów z zabawkami wszystko, co związane jest z dziecięctwem, ponieważ nasuwa to myśl o pokoju.

Mali mieszkańcy Nowego Jorku na tegoroczne święta otrzymali w podarunku „atomową zabawkę" — bombkę atomową, zrzucaną z miniaturowych samolotów lub wyrzucaną z rakietowych dział.

Maleństwa oraz ich rodziców, osłupiałych od świstu spadającej bomby, oczekuje niespodzianka — nie tabliczka czekolady, lecz ukryty w zabawce żeton, uprawniający do „poszukiwania uranu". Żeton przypomina, iż „rząd USA wypłaci 10 tys. dolarów każdemu, kto wykryje złoża rudy uranowej".

W tym świątecznym prezencie tkwi głęboka myśl wychowawcza. Swe pierwsze, jeszcze niepewne, kroki dziecko stawia przy świście bomby — zabawki, w optymistycznej atmosferze amerykańskiej histerii atomowej.

I na to nie ma rady — nadzwyczajne położenie.

Jeszcze przed wprowadzeniem nadzwyczajnego położenia w USA Charlie Chaplin dał wyczerpujące sformułowanie treści polityki wewnętrznej amerykańskiego rządu.

Mianowicie powiedział:

„Teraz urządzono u nas wszystko w ten sposób, że, jeśli tylko nieco odsuniesz lewą nogę od prawej, natychmiast zostaniesz oskarżony o komunizm".

Ogłoszone wkrótce potem oświadczenie prezydenta Trumana o nadzwyczajnym położeniu, przestało więc już być sensacją.

W „Piotrkowiance"
wykonano zobowiązania podjęte na Dzień 8 Marca

Spółdzielnia Pracy Krawieckiej „Piotrkowianka" zameldowała w dniu 1 marca r. b. o wykonaniu zobowiązań produkcyjnych, powziętych dla uczczenia I Ogólnopolskiego Kongresu Ligi Kobiet i Międzynarodowego Dnia Kobiet.

W ramach tych zobowiązań lutowy plan produkcji miał być wykonany w 105 proc., a został wykonany w 108 proc. Przekroczono również zaplanowane oszczędności na surowcu i artykułach pomocniczych. Braków w produkcji w tym czasie w ogóle nie było.

Załoga „Piotrkowianki" zakupiła także na podarki dla dzieci koreańskich 136 par spodenek, 15 sukienek, 9 fartuszków, 8 bluzek i 2 koszule nocne.

W ramach zobowiązań społecznych zorganizowano chór i wykonano dwie gazetki ścienne. A.

KRONIKA PIOTRKOWA

Pomyślny przebieg walki z analfabetyzmem
na terenie powiatu piotrkowskiego

Akcja zwalczania analfabetyzmu na terenie powiatu piotrkowskiego przebiega sprawnie. Stosownie do uchwały Powiatowej Rady Narodowej w Piotrkowie Trybunalskim, analfabetyzm na terenie naszego miasta zostanie całkowicie zlikwidowany z **końcem II kwartału 1951 roku.** Gminne rady narodowe i ich prezydia przyjęły na siebie pełną odpowiedzialność za terminowe ukończenie akcji na podległych terenach. W tym celu powołane zostały specjalne **komisje wizytacyjne,** do zadań których należy czuwanie wraz z komisjami społecznymi nad frekwencją na kursach początkowej nauki i nad wynikami nauczania.

W chwili obecnej zarejestrowanych jest na terenie powiatu piotrkowskiego 42 kursy dla analfabetów z liczbą 781 słuchaczy, 126 zespołów, liczących 1.248 słuchaczy, poza tym indywidualnie pobiera naukę 33 niepiśmiennych. Pieczę nad działalnością tych kursów i zespołów roztacza w pierwszym rzędzie Powiatowa Rada Związków Zawodowych wraz z Zarządem Powiatowym Samopomocy Chłopskiej, Związku Młodzieży Polskiej i Ligi Kobiet. Ambicją tych organizacji jest całkowite zlikwidowanie analfabetyzmu na terenie powiatu piotrkowskiego **do dnia 30 czerwca 1951 roku.**

Należy nadmienić, że słuchacze kursów uczą się chętnie, o czym świadczy dobra frekwencja i pomyślne wyniki nauki.

Małorolny chłop z gromady Makolice, gminy Woźniki, ob. **Wawrzyniec Suwart,** będący przodownikiem nauki na kursie, mówi: „W czasach sanacyjnych nie byłem w stanie uczęszczać do szkoły i dlatego do chwili obecnej nie posiadałem umiejętności czytania, ani pisania".

Słuchacze kursu dla analfabetów z gromady Wielopole, gminy Woźniki, stwierdzają: „Dzięki Polsce Ludowej uzyskaliśmy możność nauczenia się czytać i pisać, co w czasach przedwojennych było niedostępne dla nas, mało i średniorolnych chłopów oraz robotników rolnych".

Przodownikami nauki na kursach dla analfabetów są ob. ob. **Szymon Mielczarek** z gromady Zamoście, gminy Łękowa oraz **Jan Rutkiewicz** z gromady Bujniczki, gminy Gorzkowice.

Czytelnicy piszą

Mieszkańcy Piotrkowa czekają na uruchomienie linii autobusowej w mieście

W Piotrkowie powstał uzgodniony z dyrekcją PKS projekt użycia wozów PKS dla celów komunikacji miejskiej na odcinkach: śródmieście — huty i śródmieście — Bugaj. Pomimo zgody PKS i ustalenia przez Prezydium MRN terminu 1 lutego br., jako daty wprowadzenia komunikacji w mieście, nie uruchomiono dotychczas ani jednego wozu i mieszkańcy Piotrkowa w dalszym ciągu pozbawieni są komunikacji autobusowej.

J. Kowalski

Nowy punkt usługowy

Spółdzielnia Pracy „Szkło" w Piotrkowie uruchomiła punkt usługowy szklenia okien oraz wykonywania szlifowanych płyt szklanych na biurka, stoły itp.

Punkt usługowy mieści się przy ul. Farnej 4. Z jego usług mogą korzystać instytucje państwowe i społeczne oraz osoby prywatne.

Nowe gmachy użyteczności publicznej staną w Piotrkowie

W czerwcu br. rozpocznie się budowa remizy dla Straży Pożarnej. Nowocześnie urządzona remiza zostanie wybudowana przy ulicy Jagiellońskiej. W budynku przewidziano pomieszczenie na 10 stanowisk dla aut. Tu mieścić się będzie świetlica ze sceną i sala wykładowa. Przy remizie zostanie również wybudowana wieża ćwiczebna ze specjalną suszarnią dla węży tłocznych.

W roku bieżącym Komunalne Przedsiębiorstwo Remontowo-Budowlane w Piotrkowie wybuduje dla swoich potrzeb obszerne, nowoczesne magazyny.

W najbliższym czasie rozpocznie się także budowa Szpitala Międzykomunalnego na 300 łóżek oraz budowę Ośrodka Zdrowia w dzielnicach robotniczych naszego miasta.

Już wkrótce rozpocznie się także w Piotrkowie **budowa dużej bursy dla młodzieży szkolnej, żłobka dla dzieci i dwóch nowoczesnych bloków mieszkalnych.** Domy te powstaną przy ulicy Wyzwolenia w dzielnicy Bugaj.

Dobrze się czują dzieci w świetlicy szkolnej w Niechcicach

Świetlica przy Szkole Podstawowej w Niechcicach została zorganizowana w ubiegłym roku szkolnym. Składa się ona z dwóch sal. Jedną z nich przeznaczono na naukę, a w drugiej mieści się czytelnia i gry towarzyskie.

Ze świetlicy korzystają dzieci robotników z miejscowych zakładów przemysłowych i chłopów mało i średniorolnych. Zorganizowano tu akcję dożywiania. Dzieci otrzymują podwieczorek, bułki z wędliną i kawę z mlekiem.

Świetlicę odwiedza dużo dzieci. Znajdują one tu lepsze warunki do nauki, aniżeli w domu.

Władysław Górny.

Przygotowania do II Dziecięcego Festiwalu Artystycznego w Piotrkowie

We wszystkich szkołach podstawowych miasta i powiatu trwają przygotowania do II Dziecięcego Festiwalu Artystycznego w Piotrkowie. Zespoły szkolne przygotowują inscenizacje, tańce, pieśni ludowe polskie i radzieckie oraz recytacje.

Nagrodzono przodowników pracy MHD

Pracownicy piotrkowskiego MHD, którzy uzyskali najlepsze wyniki we współzawodnictwie w IV kwartale 1950 r., zostali nagrodzeni. W tym okresie najlepsze wyniki uzyskali: Sławuta, Mielczarek, Bufal, Burakowska, Kałużniak, Rusin, Nowak, Gosławski, Tymanowski, Tomczak, Nowakowski, Rzuchowska, Sałwacka, Letner, Bańkowska, Nowak, Stępień, Hnatik, Rek, Misztal, Warzecha, Smyk, Zawiślak, Paradecka, Wojtasik, Kubala, Roksela, Mrozińska, Kulis.

Wśród nagrodzonych znajdują się pracownicy fizyczni i umysłowi.

Pracownice MHD wykonały zobowiązania

Członkinie koła Ligi Kobiet przy piotrkowskim MHD wykonały zobowiązania produkcyjne, podjęte dla uczczenia Międzynarodowego Dnia Kobiet.

Słabsze pracownice zostały przeszkolone w grupach. Podniesiono czystość i estetykę sklepów i wystaw.

Nie wolno zaniedbać sprawy piotrkowskiego zieleńca

W ubiegłym roku został wysunięty projekt stworzenia w Piotrkowie, w pobliżu obecnego parku miejskiego **obszernego zieleńca,** połączonego z terenami sportowymi, a więc **boiskiem oraz pływalnią.** Zieleniec ten objąłby, prócz obszaru samego parku oraz boiska, również dalsze tereny aż do dawnego pola wyścigowego. W ten sposób powstałby w śródmieściu **wielki ośrodek zieleni i wypoczynku dla ludzi pracy.**

Ponieważ jednak Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Piotrkowie nie rozporządzało potrzebnymi dla tego celu funduszami, zrealizowania projektu podjął się ówczesny klub sportowy „Związkowiec". Posiadał on nawet możliwości uzyskania na ten cel kredytu, lecz pomimo przyrzeczenia nie zdziałał nic w tym kierunku. Kredyt przepadł, a klub uległ rozwiązaniu i połączeniu ze „Stalą".

A jednak terenami parkowymi i pozaparkowymi należy się stanowczo zająć. Z powodu niedbalstwa, czy też braku inicjatywy ze strony „Związkowca", projekt założenia wielkiego zieleńca i ośrodka sportowego nie został w br. zrealizowany.

Sprawy założenia wielkiego zieleńca nie należy zaniedbywać. Zrealizowanie tego projektu winno wziąć pod uwagę Prezydium MRN. K

Młodzież powiatu radomszczańskiego w ochotniczych brygadach ZMP

Młodzież powiatu radomszczańskiego doc[illegible] znaczenie ochotniczych brygad młodzieżowych w realizacji zadań Planu 6-letniego w naszym kraju. W ubiegłym miesiącu z terenu miasta i powiatu radomszczańskiego do ochotniczych brygad ZMP zgłosiło się ponad 700 ochotników.

Szkolenie sanitarne w Radomszczańskim

Na zebraniu sprawozdawczym delegatów radomszczańskich na I Krajowy Zjazd PCK, postanowiono podnieść poziom szkolenia sanitarnego w powiecie. Ustalono, że wszystkie rutynowane i dyplomowane pielęgniarki przystąpią do współzawodnictwa przy szkoleniu nowych sił.

W Liceum Przedszkolanek w Radomsku rozpoczął się kurs III stopnia dla przodownic zdrowia. Na terenie powiatu, w gminie Brzeźnica, zorganizowane zostaną dwa kursy sanitarne II stopnia, na których przeszkolonych zostanie 70 osób ze spółdzielni produkcyjnych i PGR.

Niezależnie od szkolenia II i III stopnia, postanowiono przystąpić do zorganizowania kursów szkolenia sanitarnego I stopnia na terenie miasta i powiatu radomszczańskiego.

Śladem naszych artykułów

Studnia przy ul. Armii Czerwonej jest czynna

Mieszkańcy ul. Żeromskiego i ul. Armii Czerwonej przez dłuższy czas musieli czerpać wodę z dość odległych punktów, ponieważ studnia w tej dzielnicy była zepsuta.

Po zamieszczeniu przez nas notatki w tej sprawie Prezydium MRN poleciło przyśpieszyć generalny remont studni i obecnie została ona naprawiona.

KRONIKA RADOMSKA

Radomszczański aktyw kobiecy obraduje

W Radomsku odbyła się narada aktywu kobiecego, na której dokonano podsumowania działalności organizacji kobiecej za ubiegły okres. W sprawozdaniu, tow. Bohdanowicz zwróciła uwagę na stały wzrost kół Ligi Kobiet i Kół Gospodyń Wiejskich w naszym powiecie. Obecnie istnieje w mieście i powiecie radomszczańskim około 160 org. Ligi Kobiet i Gospodyń Wiejskich, które skupiają w swych szeregach przeszło 7.500 członkiń, przeważnie robotnic radomszczańskich zakładów pracy i gospodyń wiejskich naszego powiatu.

Omawiając dotychczasową działalność organizacji kobiecej w Radomszczańskim, tow. Bohdanowicz podkreśliła znaczny wkład członkiń w prace społeczne. Między innymi dobrymi wynikami wykazać się mogą członkinie ekip łączności miasta ze wsią.

Po sprawozdaniu wywiązała się dyskusja, w której przedstawicielki poszczególnych rad kobiecych i Kół Gospodyń Wiejskich mówiły o swej działalności. Między innymi zwrócono uwagę, że Zarząd Powiatowy Ligi Kobiet w niedostatecznym stopniu interesuje się pracą Kół Gospodyń Wiejskich w terenie. Mówiła o tym przewodnicząca rady kobiecej w Kłomnie oraz delegatki Zakładów „Metalurgii".

Jak wykazała dyskusja, działalność poszczególnych kół organizacji kobiecych w znacznym stopniu przyczyniła się do realizacji zadań gospodarczych naszego powiatu. W wyniku ożywionej działalności rady kobiecej — w Radomszczańskich Zakładach Przemysłu Drzewnego i w „Metalurgii" zaznaczył się rozwój współzawodnictwa pracy i podniosła się wydajność. Organizacje kobiece w Gidlach i Brzezinach wykazać się mogą konkretnymi wynikami pracy przy rozbudowie i organizowaniu spółdzielni produkcyjnych.

Podsumowując dyskusję, tow. Barbara Błachowska zwróciła uwagę, że obowiązkiem aktywu kobiecego jest w większym niż dotychczas stopniu prowadzić akcję uświadamiającą wśród kobiet radomszczańskich. Przyczyni się to do uaktywnienia kół organizacji kobiecych.

Chłopi gromady Cielętniki zbiorowo odstawili nadwyżki zbożowe

Dobrymi wynikami w zakresie realizacji planowego skupu zboża wykazać się mogą chłopi z gromady Cielętniki, gmina Dąbrowa Zielona w powiecie radomszczańskim. W gromadzie tej zamieszkują wyłącznie chłopi mało i średniorolni, gromada liczy około 60 gospodarstw, a przecież tamtejsi chłopi jedni z pierwszych w powiecie radomszczańskim wykonali roczny plan skupu zboża.

Na ogólnym zebraniu gromadzkim postanowiono przyśpieszyć realizację rocznego planu skupu w powiecie radomszczańskim i zadeklarować dodatkowe nadwyżki. Niezależnie od wykonania planu rocznego, **chłopi gromady Cielętniki zadeklarowali dodatkowo kilkadziesiąt metrów zboża, które manifestacyjnie odstawili do punktu skupu w Dąbrowie Zielonej.**

W akcji planowego skupu zboża w gromadzie Cielętniki wyróżnili się ob. ob.: **Izydor Nocoń, Michał Łęgowka i Zygmunt Makówka,** członkowie „trójki gromadzkiej".

Przykład chłopów gromady Cielętniki może być wzorem właściwego zrozumienia akcji planowego skupu zboża dla innych gromad powiatu radomszczańskiego.

Realizacja zobowiązań podjętych dla uczczenia Dnia 8 Marca

Podobnie jak na terenie całego kraju, również w powiecie radomszczańskim członkinie kół Ligi Kobiet i Kół Gospodyń Wiejskich realizują podjęte zobowiązania dla uczczenia I Ogólnopolskiego Kongresu Pokoju i dnia 8 Marca. Realizacja tych zobowiązań przyśpieszy likwidację analfabetyzmu na naszym terenie i wykonanie szeregu prac, przewidzianych w bieżącym etapie Planu 6-letniego.

Członkinie Ligi Kobiet w Kłomnicach przystąpiły do indywidualnego nauczania pięciu analfabetek.

Pracownice majątku PGR w Woli Wydrzynej przyśpieszają przygotowania do wiosennych siewów, zaś gospodynie z gromady Wola Wydrzyna pomogą przy żwirowaniu dróg polnych w ich wsi.

Członkinie Koła Gospodyń Wiejskich w Dubidzach zorganizowały, zgodnie z podjętym zobowiązaniem, koło TPPR, gospodynie wiejskie w Stobiecku Miejskim postanowiły przyśpieszyć likwidację analfabetyzmu na swym terenie. Gospodynie wiejskie w gromadzie Babczew, gmina Kobiele, wysadzą lipami drogę gromadzką.

W ramach realizacji zobowiązań podjętych dla uczczenia I Ogólnopolskiego Kongresu Ligi Kobiet powstanie na terenie naszego miasta szereg nowych kół LK. Nowe koło Ligi Kobiet zorganizowane zostanie również w Narodowym Banku Polskim.

Pracownice Spółdzielni „Czyn" przekraczają normy produkcyjne

W pierwszej połowie stycznia br. w Robotniczej Spółdzielni Pracy „Czyn" w Radomsku przeprowadzono rewizję dotychczasowych norm. Robotnice zatrudnione w spółdzielni, które stanowią olbrzymią większość załogi uznały, że dotychczasowe normy były zbyt niskie i demobilizowały ogół załogi.

Od połowy stycznia 18 współzawodniczących zespołów produkcyjnych pracuje na nowych normach. Najlepsze wyniki na nowych normach osiąga ob. Maria Drzazga, która wyrabia 131 procent normy. Wszystkie pracownice spółdzielni nowe normy produkcyjne wykonują, w związku z czym wzrosła wydajność pracy.

Do realizacji nowych norm w niemałym stopniu przyczynił się pomysł racjonalizatorski ob. Cecylii Cyganek, która usprawniła czynność wciągania gum do piżam. Usprawnienie to przyczyniło się do zaoszczędzenia nici i skróciło przebieg pracy.

Reorganizacja komisji radnych w Radomsku

W ubiegłym miesiącu na sesji MRN przeprowadzono reorganizację radnych. Analizując dotychczasową pracę komisji stwierdzono, że nie zawsze spełniały one właściwie swe zadania. Przeprowadzona reorganizacja winna przyczynić się do uaktywnienia członków poszczególnych komisji.

Przeprowadzając reorganizację, ze składu osobowego komisji usunięto kierowników poszczególnych referatów Prezydium MRN, kierowników placówek, zakładów i przedsiębiorstw, którzy ze względu na charakter swej pracy nie mogli właściwie spełniać nałożonych na nich, jako na członków komisji, zadań.

Obecnie w skład komisji wchodzi około 40 proc. bezpartyjnych robotników radomszczańskich zakładów pracy, około 20 procent kobiet i 10 procent młodzieży. Daje to gwarancję, że praca komisji będzie bardziej wszechstronna, niż dotychczas, że komisje MRN uwzględnią wszystkie momenty gospodarcze i społeczne, występujące na terenie naszego miasta.

Skład osobowy poszczególnych komisji przedstawia się następująco:

Do Komisji Osiedli i Spraw Rolnych wybrano 9 członków, w tym 7 chłopów i 2 robotników, do komisji Oświaty i Kultury weszło 3 robotników, 3 pracowników umysłowych. Do komisji Zdrowia, Pracy i Pomocy Społecznej weszło 3 robotników i 6 pracowników umysłowych, pracujących na odcinku lecznictwa. Podobnie przedstawia się sytuacja i w innych komisjach Miejskiej Rady Narodowej.

Członkowie zreorganizowanych komisji MRN dokładnie zapoznali się z opracowanymi planami działalności i przystąpili do wcielenia ich w życie.

RADIO

Program na sobotę 3 marca 1951 r.

11.50 „Głos mają kobiety". 12.04 Dziennik. 12.15 Przerwa. 13.30 Aud. szkolna dla klas III—IV. 13.50 Koncert solistów. 14.20 Przegląd kulturalny. 14.30 Aud. szkolna dla klas licealnych. 14.50 Muzyka. 15.30 Aud. dla świetlic dziecięcych. 16.00 Muzyka. 16.20 „Spędzamy przyjemnie czas wolny od pracy". 16.25 Koncert Orkiestry Polskiego Radia. 16.45 Aktualności łódzkie. 17.00 Dziennik. 17.15 Muzyka. 17.40 Lekcja języka rosyjskiego. 18.00 Ludzie „Triechgorki" przodują w kulturze wytwórczości. 18.20 Słuchowisko pt. „Włóczęga". 18.45 Felieton tygodniowy. 19.00 „Wszechnica Radiowa". 19.20 „Stanisław Moniuszko". 20.00 Dziennik wieczorny. 20.30 „Przy sobocie po robocie". 21.30 Muzyka i aktualności. 22.00 „Ojciec Goriot". 22.20 Koncert z Pragi (Czechosłowacja). 23.00 Ostatnie wiadomości. 23.10 Muzyka taneczna.

Budowa Powiatowej Lecznicy Weterynaryjnej

W Radomsku projektowane jest podjęcie budowy Powiatowej Lecznicy Weterynaryjnej, która mieścić się będzie przy ul. Wilsona i ul. Chłodnej. Na ostatniej sesji MRN uchwalono przeznaczyć na ten cel plac o powierzchni około 7 tysięcy metrów kw.

Ze sportu

Ping-pongiści „Techniki" wygrywają

Najaktywniejszą spośród wszystkich sekcji Szkolnego Klubu Sportowego **„Technik"** przy Zespole Szkół Zawodowych Przemysłu Metalowego w Radomsku, jest **sekcja tenisa stołowego.** Ostatnio zawodnicy jej rozegrali w Radomsku z innymi zespołami tenisa stołowego dwa spotkania, które zakończyły się zwycięstwem ping-pongistów „Technika".

W pierwszym spotkaniu zawodnicy „Technika" pokonali zespół tenisa stołowego z gimnazjum krawieckiego w stosunku 9:0. Z zawodnikami Zespołu Sportowego Liceum Administracyjno-Gospodarczego tenisiści „Technika" wygrali w stosunku 7:3.

Remigiusz Kowalski

Radomsko otrzyma 200 nowych punktów świetlnych

Na ostatniej sesji Miejskiej Rady Narodowej w Radomsku omawiana była między innymi sprawa oświetlenia naszego miasta i sprawa remontów domów mieszkalnych.

Przewodniczący Prezydium Miejskiej Rady Narodowej tow. Smolarek podał do wiadomości, że w najbliższych dniach miasto nasze otrzyma nowych 200 punktów świetlnych, dzięki czemu potrzeby naszego miasta zostaną pod tym względem zaspokojone. Przy zakładaniu nowych punktów świetlnych, uwzględnione będą przede wszystkim ulice pod tym względem zaniedbane.

Omawiając sprawę remontów zwrócono uwagę, że należy przyśpieszyć ich przebieg. W związku z tym konieczny jest większy przydział tarcicy dla Miejskiego Przedsiębiorstwa Remontowo-Budowlanego, ponieważ ilość posiadanej przez MPRB tarcicy jest niewystarczająca.

Dotychczas oddano do użytku 15 wyremontowanych izb mieszkalnych.

Niezależnie od oświetlenia miasta i remontów budynków, w trosce o podniesienie warunków komunalnych w naszym mieście postanowiono zwiększyć obszar zieleńców i skwerów, jak również zwiększyć drzewostan na poszczególnych ulicach.

Na łódzkich ekranach

„Tajna misja"

Największą zasługą nowego filmu radzieckiego „Tajna misja" jest to, że demaskując wrogów ludzkości, broni sprawy pokoju i pokojowego życia ludzi pracy całego świata. Zasadnicze sprawy, o których jest mowa w tym filmie, nie są wymyślone. **Historia bezprzykładnej zdrady, jaką popełnili dyplomaci imperializmu anglo - amerykańskiego**, kumający się w okresie wojny za plecami swego sprzymierzeńca, Związku Radzieckiego, ze wspólnym wówczas wrogiem — hitlerowskimi Niemcami — **jest prawdziwą historią.**

Myślą przewodnią nowego filmu **Michała Romma**, nakręconego według scenariusza **K. Isajewa** i **M. Maklarskiego**, jest myśl o konieczności walki o pokój, wbrew dążeniom spiskowców imperialistycznych. W oparciu o znane powszechnie fakty, film ten pokazuje nam w pierwszych swoich scenach sytuację wojenną w styczniu 1945 roku. W Ardenach Anglicy i Amerykanie cofają się przed kontrofensywą niemiecką, Churchill prosi Stalina o rozpoczęcie działań na większą skalę, a do Berlina przybywają ze Szwajcarii dwaj panowie z portugalskimi paszportami. W rzeczywistości są to wysłannicy Waszyngtonu — senator i agent wywiadu — którzy przybywają z tajną misją.

Już w trakcie pierwszych rozmów z Amerykanami, kierownik niemieckiego wywiadu, Schelenberg, przypomina im słowa Harry Trumana, wówczas wiceprezydenta Stanów Zjednoczonych: **„Jeśli będziemy widzieć, że Niemcy zwyciężają Rosję, powinniśmy pomóc Rosji, jeśli natomiast Rosja zacznie uzyskiwać przewagę nad Niemcami, powinniśmy pomóc Niemcom".** Nadeszła właśnie chwila, w której jeden z hitlerowców uważa za stosowne przypomnieć senatorowi z Białego Domu słowa Harry Trumana.

Rozpoczynają się długie i przewlekłe targi i intrygi. Obie strony jednoczy wspólne uczucie: nienawiść do Związku Radzieckiego i do ustroju socjalistycznego, ale, ani Amerykanie nie chcą rozmawiać z Hitlerem, jako z równym sobie partnerem, ani też hitlerowcy nie są jeszcze psychicznie załamani do tego stopnia, aby zgodzić się bez zastrzeżeń na warunki Amerykanów.

Rozpoczęta 12 stycznia 1945 roku ofensywa radziecka, wyzwala środkową i zachodnią Polskę, a zarazem w znacznym stopniu krzyżuje machinacje amerykańskie w Berlinie. Senator i agent wywiadu nie rezygnują jednak nawet w tym wypadku. Ich „tajna misja" ma na widoku trzy cele: 1) nakłonienie hitlerowców do stawiania jak najsłabszego oporu wojskom Eisenhowera i do koncentracji głównych sił na froncie wschodnim, 2) uzyskanie dla przemysłu amerykańskiego wszystkich patentów niemieckich drogą rokowań z Kruppem i innymi wielkimi przemysłowcami, 3) przejęcie od hitlerowców ich siatki szpiegowsko-dywersyjnej na Bałkanach.

Przed oczyma widza przesuwa się cała galeria postaci: stary wróg Związku Radzieckiego **Winston Churchill, senator amerykański Haery, Hitler, Himmler, Kaltenbrunner, Bormann, Krupp.** Poznajemy zawiły splot ich interesów i ambicji osobistych, **widzimy ich cynizm, brutalność, brudne intrygi, nieliczenie się z interesami prostych ludzi**, traktowanych przez nich jako godny pogardy motłoch. **Żywiołem ich jest wojna**, o szybkim i trwałym pokoju nie myślą, ani tym bardziej go nie pragną.

Świetną w tym filmie jest scena, w której znajdujący się w niemieckiej niewoli amerykański lotnik we właściwy sposób odpowiada na ziejące nienawiścią do Związku Radzieckiego słowa senatora. Wielką wymowę posiadają ostatnie sceny filmu, pokazujące nam, w jaki sposób w Moskwie, Londynie i Waszyngtonie masy prostych ludzi zareagowały 9 maja 1945 roku na wiadomość o kapitulacji Niemiec i zakończeniu wojny.

I oto znowu tę wielką radość milionów ludzi chcą zniszczyć niecne knowania imperialistów anglo-amerykańskich. Obecnie, gdy w Korei trwają walki z amerykańską agresją, gdy bez przerwy nadchodzą wiadomości o szaleńczych zbrojeniach i przygotowaniach wojennych w Stanach Zjednoczonych i krajach zmarshallizowanych, film „Tajna misja" ułatwia wielu ludziom znalezienie właściwej postawy wobec tych wydarzeń.

Nowy film Michała Romma nie jest jednak filmem dokumentarnym, jak to mogłoby się komuś na pierwszy rzut oka zdawać. Mimo ścisłego i dokładnego rejestrowania faktów historycznych, jest to film fabularny, jeśli zaś chodzi o jego rodzaj, można by go określić jako „film szpiegowski". Głównymi jego bohaterami (w dobrym tego słowa znaczeniu) są dwaj wywiadowcy radzieccy: Marta i Dementiew. Nie mają oni jakiegoś wyraźnie określonego „bojowego zadania", lecz, mimo to, odgrywają w akcji ważną rolę. Dzięki ich wysiłkom i czujności, władze radzieckie otrzymują kopię części spisu agentów hitlerowskich na Bałkanach, którzy przekazani zostali przez Schelenberga Amerykanom i którzy mają w dalszym ciągu prowadzić swoją antyradziecką robotę — tym razem już za dolary.

Film „Tajna misja" zrywa maskę z twarzy anglo-amerykańskich reakcjonistów, którzy już za kilka miesięcy przed zakończeniem wojny z hitlerowskimi Niemcami, zaczęli przygotowywać się do wrogiej akcji w stosunku do Związku Radzieckiego, do trzeciej wojny światowej. Jasno i wyraźnie widzimy okoliczności, w jakich rozpadła się Trzecia Rzesza Hitlera i zrodziła się myśl o agresji anglo-amerykańskiej, skierowanej swym ostrzem przeciwko Związkowi Radzieckiemu, myśl o nowej pożodze wojennej, która dałaby nowe zyski kapitalistom i ich sługusom. Razem z takimi filmami, jak „Ostatni etap", „Spotkanie na Łabie", „Rada Bogów", czy też „Spisek bankrutów", film „Tajna misja" jest potężnym orężem w walce o pokój, dzięki temu, że demaskuje i uświadamia.

E. MARTUSZEWSKI

ZMP w walce o dobre wyniki w nauce

W ostatnim okresie czasu poważnie wzmogło się znaczenie organizacji ZMP-owskiej jako czynnika mobilizującego całą młodzież szkolną do walki o lepsze wyniki w nauce. Organizacja ZMP-owska w szkole znacznie okrzepła, wzrósł jej autorytet wśród młodzieży niezorganizowanej i nauczycielstwa. ZMP-owska praca staje się nieodłączną częścią realizacji programu naukowo-wychowawczego szkoły. Postępowe nauczycielstwo widzi w organizacji ZMP-owskiej swego oddanego, pierwszego pomocnika w walce o wyniki w nauce. Tak właśnie jest w XX Państwowym Gimnazjum i Liceum w Łodzi, gdzie rada pedagogiczna zacieśnia współpracę z ZMP, co w znacznej mierze spowodowało, że tylko 20% uczniów tej szkoły otrzymało oceny niedostateczne w II okresie bieżącego roku szkolnego. Podobnie jest w Liceum Gumowym, Mięsnym i innych szkołach łódzkich. **Wyniki w nauce po drugim okresie roku szkolnego w szkołach średnich zarówno ogólnokształcących, jak i zawodowych poważnie się polepszyły, dzięki wysiłkom rad pedagogicznych i organizacji ZMP-owskiej.** W 27 szkołach zawodowych za pierwszy okres 48,5 proc. uczniów posiadało oceny niedostateczne, natomiast w drugim okresie tylko 37,5 proc. W szkołach ogólnokształcących za pierwszy okres 43 proc. uczniów posiadało oceny niedostateczne. **Szkoły TPD przodują pod względem dobrych wyników w nauce.**

Trzeba stwierdzić, że mimo poważnych osiągnięć, jakie organizacja ZMP-owska odniosła na polu walki o wyniki w nauce, to jeszcze **szereg zarządów szkolnych, a szczególnie zarządy dzielnicowe zbyt słabo pracują na tym odcinku. Nie rzadko zdarza się, że organizacje ZMP-owskie nie zwracają należytej uwagi na takie ujemne przejawy w życiu szkoły, jak niesumienne odrabianie lekcji, podpowiadanie, ściąganie itp.** Tak właśnie dzieje się w XI Państwowym Gimnazjum i Liceum Państw. Szk. Techn.-Przemysłowej i w innych szkołach.

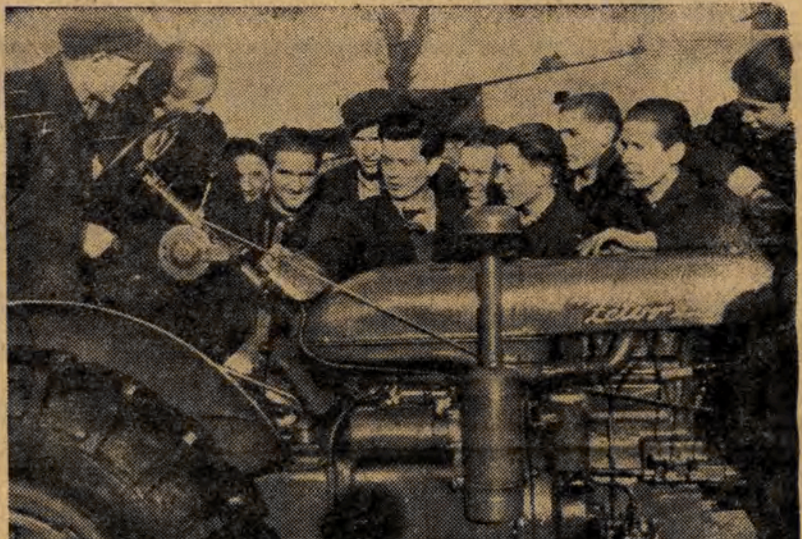
W walce o dobre wyniki w nauce stara się przeszkadzać organizacji wróg klasowy przez demoralizację młodzieży, wszczepianie jej jadu bez ideowości i zakłamania. Wróg chce odsunąć młodzież od twórczej pracy w szkole i przeciwstawić ją szkole ludowej, organizacji ZMP i naszemu państwu. W XI Państwowym Gimnazjum i Liceum istnieją ogniska bumelantów. W III Państw. Gimnazjum i Liceum wróg przeniknął nawet do szeregów organizacji ZMP i prowadził ukrytą robotę. **Organizacje szkolne winny wzmóc swoją czujność polityczną, wnikliwie analizować teren swej szkoły, nieubłaganie demaskować i likwidować bumelanctwo, lekceważący stosunek do nauki, opuszczanie lekcji i wszelkie próby demoralizacji młodzieży przez wroga klasowego.**

Organizacje szkolne winny traktować zagadnienie walki o wyniki w nauce jako sprawę o wielkiej wadze politycznej i gospodarczej. **Każda ocena niedostateczna, każda drugoroczność opóźnia bowiem przygotowanie kadr dla realizacji Planu 6-letniego, opóźnia nasz marsz do Socjalizmu.**

W walce o dobre wyniki w nauce ZMP zakłada koła naukowe, zespoły samopomocy uczniowskiej, tworzy brygady lekkiej kawalerii, urządza narady produkcyjne i znajduje szereg innych form działania. Na terenie Łodzi ZMP zorganizował około 106 kół naukowych, które grupują 2.164 uczniów (59,4 proc. stanowią zetempowcy). Pracą tych kół kieruje 8 ośrodków metodycznych, prowadzonych przez ZMP. Są to ośrodki: literacki, marksistowski, historyczny, geograficzny, matematyczny, chemiczny, biologiczny i języka rosyjskiego. Nad treścią i charakterem pracy naukowej w ośrodkach czuwają nauczyciele — specjaliści z ramienia Wydziału Oświaty Prezydium Rady Narodowej w Łodzi. ZMP zorganizował na terenie Łodzi ponad 1000 zespołów samopomocy uczniowskiej, których zadaniem jest podniesienie wyników w nauce. Po każdym okresie szkolnym — a jeśli zachodzi potrzeba i w ciągu okresu — odbywają się **narady produkcyjne uczniów z profesorami**, na których omawia się wspólnie osiągnięcia i braki. Jest to ważna forma masowej mobilizacji młodzieży przez ZMP do walki o lepsze wyniki w nauce.

18 bm. odbyła się Ogólnołódzka Narada Aktywu Szkolnego ZMP, poświęcona podsumowaniu wyników w nauce za drugi okres. **Obecnie odbywają się we wszystkich szkołach plenarne zebrania zarządów szkolnych i kół klasowych, poświęcone przeanalizowaniu wyników w nauce w poszczególnych szkołach. Narady te winny zmobilizować całą młodzież łódzkich szkół do wielkiej bitwy o podniesienie wyników w nauce.**

ZDZISŁAW NIEWOLA
Kierownik Wydz. Młodzieży Szkolnej ZŁ ZMP

Państwowy Ośrodek Maszynowy w Wejherowie przeszkolił 35 pomocników traktorzystów, w większości synów mało i średniorolnych chłopów.
Na zdjęciu: kierownik warsztatu objaśnia młodym traktorzystom działanie pompki ssącej ciągnika „Zetor". (FOTO-AR.)

Dzisiejsze imprezy sportowe

godz. 9 — w sali Młodzieżowego Domu Kultury, przy ulicy Traugutta, rozgrywki siatkówki o puchar PZKSS. Grają: „Spójnia" Warszawa — AZS Poznań, AZS Łódź — „Budowlani" Gdańsk, „Stal" Wrocław — reprezentacja Lublina, „Spójnia" Warszawa — „Stal" Wrocław, AZS Łódź — reprezentacja Lublina, AZS Poznań — „Budowlani" Gdańsk.

godz. 17 — w małej sali MDK, zawody szermiercze w ramach eliminacji do drużynowych mistrzostw Polski.

godz. 17 — przy ulicy Szterlinga 24, Pogonowskiego 82 i w szkole im. Fornalskiej, pierwszy dzień mistrzostw siatkówki młodzieży szkół średnich.

KOŁO SPORTOWE W ZAKŁADZIE PRACY

V. Operatywny charakter pracy zarządu koła

Makarcew kładzie wielki nacisk na operatywny charakter pracy zarządu koła sportowego.

Na operatywność tę składają się następujące czynniki:

1) Żywa działalność, wyrażająca się różnorodnością prac i zainteresowań koła, bez naruszania jednak podstawowych założeń nakreślonego planu pracy.

2) Nieustanna dbałość o dobór i wychowanie aktywu.

3) Wyróżnianie najaktywniejszych członków koła.

4) Okresowa (ściśle przestrzegana w terminach i sposobie wykonania) sprawozdawczość wobec swych członków i władz nadrzędnych.

5) Dokonywanie w ustalonych regulaminem koła wyborów wszystkich władz (kierowników, sekcji, kapitanów drużyn itd.).

6) Stałe terminy posiedzeń, zebrań, dyskusji, ćwiczeń, treningów i planowanych imprez.

7) Okresowe stosowanie ocen działalności koła jako organizacji i jego poszczególnych członków (sekcji, drużyn, komisji itp.).

8) Wciąganie członków koła (grup i jednostek) do prac społecznych w zakładzie pracy, do masowych organizacji, współzawodnictwa pracy itp.

W tym wszystkim kryje się głęboki sens wychowawczy kultury fizycznej w zakładzie pracy.

Biegi Narodowe
najpopularnieszą imprezą sportową

Biegi Narodowe są jedną z imprez wybitnie przyczyniających się do umasowienia sportu w Polsce Ludowej. **Szybko wzrastająca liczba uczestników Biegów Narodowych, świadczy o wielkiej popularności tej imprezy.**

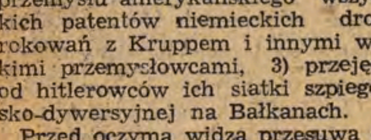
I tak w roku 1948 startowało ogółem 305.299 zawodników i zawodniczek, w roku następnym w Biegach Narodowych wzięło już udział 519.418 osób. W roku 1950 liczba startujących wynosiła 685.695, co w porównaniu z rokiem 1948 stanowi 2-krotny wzrost.

Największą liczbą startujących wykazało się woj. katowickie, gdzie w ubiegłym roku na starcie Biegu Narodowego stanęło łącznie 96.720 osób. W Poznaniu startowało wówczas 68.466, w Warszawie 65.236 uczestników. Poważny wzrost ilości uczestników: Biegów Narodowych jest widoczny również w województwie warszawskim, gdzie w roku 1948 startowało 17.998 osób, a w roku następnym liczba ta wzrosła prawie 3-krotnie, osiągając 60.425 uczestników. Obecnie woj. warszawskie znajduje się na trzecim miejscu, za katowickim i poznańskim, z liczbą 65.326 zawodników i zawodniczek, którzy startowali w Biegach w roku 1950.

Na podkreślenie zasługuje szybki wzrost ilości startujących w woj. gdańskim, gdzie w roku 1948 na starcie do Biegu Narodowego stanęło 9.815, w 1949 — 22.310, a w 1950 — 45.111 zawodników.

Obecnie, w oparciu o *jednolity kalendarz* imprez sportowych na rok 1951, którego zadaniem jest powiązanie imprez, akcji masowych i rozgrywek sportowych z życiem politycznym oraz stworzenie warunków do dalszej szeroko zakrojonej akcji zdobywania SPO, sekcja lekkoatletyki GKKF wydała nowy regulamin Biegów Narodowych na rok 1951.

Regulamin określa szczeble na jakich rozgrywane będą biegi oraz dystanse dla poszczególnych grup i terminy biegów powiatowych, wojewódzkich i biegu centralnego o mistrzostwo Polski.

LEON GOMOLICKI

LOKAUT

1.

Po krwawych zajściach 1905 roku nastąpiły miesiące zaciśniętych warg i pięści. Wróg mylił się, sądząc, że akty gwałtu i egzekucje złamały wolę robotników: w walce zdobyli oni najcenniejszą broń — świadomość siły organizacji.

Wkrótce nadarzyła się okazja jej wypróbowania. To, ku czemu dążył Marchlewski, stawało się wreszcie rzeczywistością okupioną próbą krwi i śmierci głodowej.

Potentaci przemysłu łódzkiego powierzali wyższe stanowiska w swoich przedsiębiorstwach przeważnie ludziom obcego pochodzenia. Poznańscy naprzykład sprowadzali inżynierów z Anglii razem z maszynami parowymi. Jednym z takich inżynierów-Anglików, był stary Stevenson, mężczyzna korpulentny, butny i arogancki. Zwracając się do robotników, używał jedynie wyrazów obelżywych, ponieważ do nich ograniczała się jego znajomość języków rosyjskiego i niemieckiego — polskiego nie znał wcale. Robotnicy nienawidzili go i uważali za szpiega. Gdy pewnego razu węglarze i palacze nie dostali podwyżki, przypisano to złej woli Stevensona. Konewka przyszedł do ślusarni i w uniesieniu odgrażał się krzycząc: „Czas już skuć mordę szpiclowi!" Ślusarze zaczeli perswadować, że sprawę należy zbadać, a po zbadaniu jej powołać kilku towarzyszy, którzy by działali w porozumieniu ze Związkiem.

— Nie wolno nam ulegać nastrojom — stwierdził Stasiak — Stwarzamy anarchię, a wiemy już dobrze, że wróg zawsze obraca to na naszą niekorzyść.

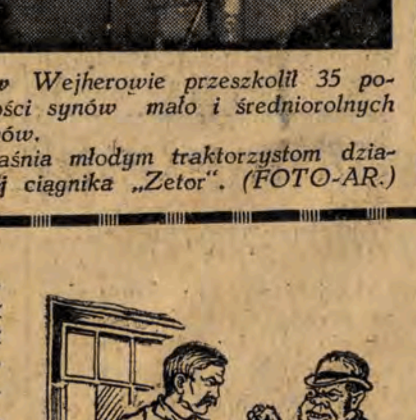
Wysoki i barczysty, stał z pochyloną głową i uderzał pilnikiem o powalaną smarem dłoń. Słowa padały rozważnie, przekonywująco.

W tej chwili wszedł niespodziewanie Stevenson. Widząc, że robotnicy, zamiast pracować, stoją i rozmawiają, sklął ich po niemiecku. Przekleństwa podniecały go. Raz zacząwszy, coraz bardziej podnosił głos, kalecząc niemczyznę, wymachując pięścią. Robotnicy odruchowo skierowali się do swoich warsztatów. Jedynie Stasiak nie ruszył się i spokojnie obserwował Anglika.

To, co nastąpiło teraz, trwało zaledwie minutę. Natknąwszy się wzrokiem na twarde spojrzenie Stasiaka, Stevenson szarpnął go za rozpięty kołnierz koszuli. Wtem spostrzegł pilnik w zaciśniętej, potężnej dłoni robotnika. Cofnął się, zawadził o warsztat i tracąc równowagę zawołał:

— Kara-ul!

— Czekaj, ty. . . — stłumionym od gniewu głosem wycedził Stasiak. Ale w dalszym ciągu stał na miejscu w tej samej pozycji, pochyliwszy tylko głowę. Z ponurych, wynędzniałych twarzy robotników znikła na chwilę zasłona powiek i Stevenson ujrzał wlepionych w siebie kilka par oczu pałających nienawiścią.

Spośród ślusarzy wyskoczył teraz ruchliwy, powalany węglem Konewka. Wyzywając Anglika, schwycił go za klapy płaszcza i, za nim Stasiak pochwycił i popchnął palacza w tył, zdążył kilka razy szarpnąć. Mamrocząc coś po swojemu, inżynier wycofał się ze ślusarni. Będąc już we drzwiach podniósł pięść i krzyknął:

— Ja wam pokażet!

Zajścia ze strażą fabryczną

Dyrektor Horrocks miał inny system. Patrzył przez palce na to, jak robotnicy wykończalni wynosili odpadki materiałów, owijając nimi szyje na kształt szalików. Zawsze mogło się to przydać do łatania starej bielizny, lub na uszycie dzieciakowi kurteczki. Nikt nie uważał tego za kradzież. Kradła przeważnie sama straż, właściwie strażacy, którzy pełnili w fabryce zarazem funkcje stróżów. Byli to przeważnie wyrafinowani złodzieje. Od czasu do czasu organizowali nawet poważniejsze przedsięwzięcia. Pewnego razu pod warstwą kości z kuchni wywieziono z fabryki większą ilość bawełny. Pod tym względem znany był wśród robotników zakładu strażak nazwiskiem Drauze. Przy lada okazji czepiał się on robotników i żył dobrze tylko z tymi, którzy wynosząc odpadki, dawali mu łapówki. Gajewskiego Drauze szykanował za to, że ten przypadkowo wiedział o pewnej sprawce strażaka.

Gajewski pracował w apreturze. Miał twarz suchotnika, zapadłą pierś, rzadkie, rude, lepiące się na spoconym, piegowatym czole włosy. Żona Gajewskiego leżała w połogu, więc upatrzył on sobie skrawek poplamionej tkaniny, który mógł się przydać na pieluszki. Wiązał go właśnie na szyi żylastą, zieloną od farby ręką, podnosząc głowę tak wysoko, że ruda jego bródka sterczała niemal pionowo.

— Słyszałeś? — zaczepił go Zając — Sztyfenza sprano w ślusarni.

Gajewski pomlaskał dziąsłami bez zębów, przy czym bródka jego, jak umoczony w czerwonej farbie pędzel, zatoczyła w powietrzu kilku zamaszystych ruchów, skurczył twarz i surowo, spode łba spojrzawszy na Zająca, mruknął:

— A jakżeż. . .

Spojrzenie było wyblakłe i znużone.

— Nie wierzysz. . . — zaczął dowodzić Zając, lecz Gajewski odwrócił się z posępną miną. Zając gwizdnął tylko i rzucił przez zęby:

— A niech cię. . .

Przy wyjściu Drauze szarpnął Gajewskiego za kołnierz i, chwytając koniec tkaniny owiniętej dokoła szyi, zawołał:

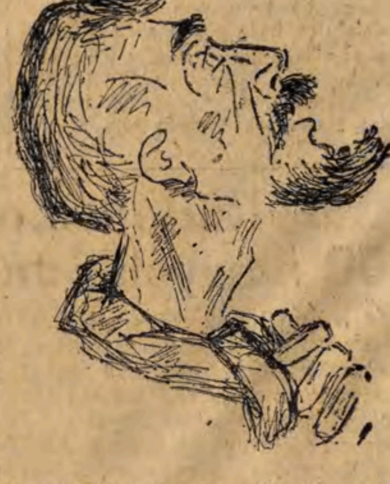
— Stój, złodzieju!

Istotnie, „szalik" był może nieco za długi. Wątły Gajewski, chwiejąc się w rękach strażaka, kurczowo trzymał tkaninę.

— Puść, diable!

— Ja się puszczę! — wrzeszczał Drauze — Do cyrkułu!

I podniósł do ust gwizdek.

Następnego dnia Gajewskiego nie wpuszczono na teren fabryczny. Zgarbiony, usiadł pod murem zwiesiwszy bezradnie wzdłuż kolan żylaste dłonie. Robotnicy, śpieszący do pracy, przystawali przy nim na chwilę.

— No, i co teraz? Ładnie wyglądasz — pokiwał głową Zając — Ale czekaj.

Przyszedłszy do wykończalni, zebrał dookoła siebie robotników i powiedział:

— Jednemu z naszych stała się krzywda. Złodziej, łajdak Drauze za kawał szmaty spisał protokół na Gajewskiego. Chodźmy do dyrektora.

Horrocks, wystraszony wczorajszym zajściem ze Stevensonem, udał, że o niczym nie wie i że sprawa nie od niego zależy.

(d. c. n.)

Redaguje Kolegium. Redaktor naczelny przyjmuje codziennie w godz. 12—14. sekretarz odpowiedzialny — w godz. 10—12. Telefony: redaktor naczelny — 216-14. zastępca redaktora nacz. — 216-23. sekretarz odpowiedzialny — 219-65. Dział partyjny — 216-19. Dział korespondentów, listów czytelników i interwencji — 219-42. Dział wydań prowincjonalnych — 223-29. Dział [illegible] i sportowy — 254-21. wewn. 8 i 11 Dział ekonomiczny — 218-11. Dział rolny — 254-21. wewn. 9. Dział kulturalny — 254-21. wewn. 10. Redakcja nocna — 156-31. Kolport. [illegible] Łódź, P[illegible]kowska 70 tel. 222-22. [illegible] — Łódź, Piotrkowska 104a tel. 111-50 i 114-75. Wydawca: R.S.W. „Prasa". Adres redakcji: Łódź, Piotrkowska 86, III p. Druk: Zakł. Graf. R.S.W. „Prasa", Łódź, ul. Żwirki 17, tel. 206 12. Prenumeratę przyjmuje PPK „Ruch" na konto Nr VII 8633 — Opłata miesięczna 3 zł, w kolportażu zakładowym — 1,80 zł. D2-12671